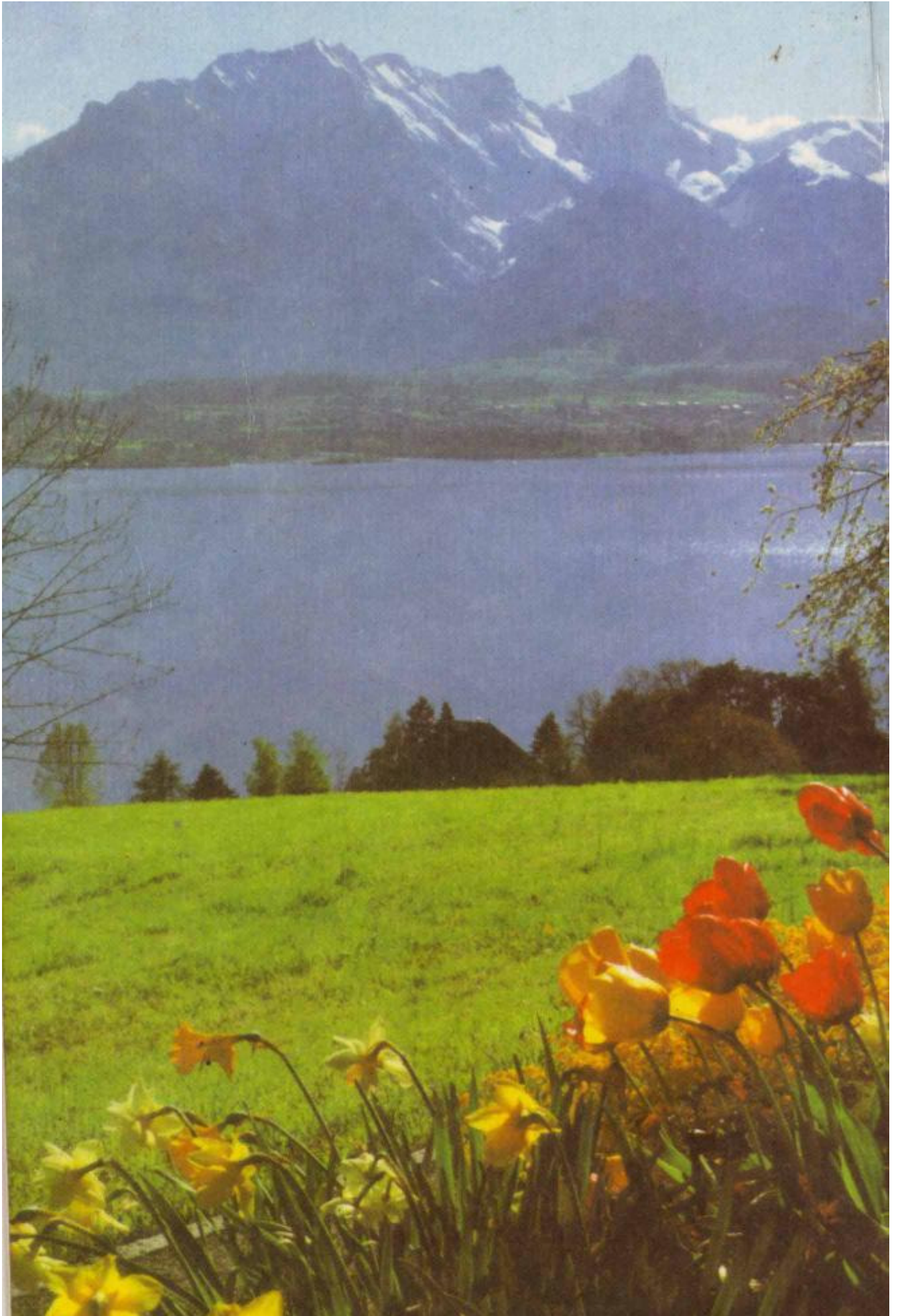

பூக்காடு

புலவர், பொறிஞர்
சீ. செந்தமிழ்ச்சேய்

பூக்காடு

புலவர் — பொறிஞர்

சி. செந்தமிழ்ச்சேய்

மின்வாரியத் தமிழார்வலர் தமிழ்ப்பணி அறக்கட்டளை

“சேயகம்”

49, துரைசாமி நகர், கடலூர் — 607 001.

நூலைப் பற்றி

நூல்	: பூக்காடு
பொருள்	: கவிதைத் தொகுப்பு
ஆக்கியோன்	: சி. செந்தமிழ்ச்சேய்
முதற்பதிப்பு	: 25—12—98
உரிமை	: ஆசிரியர்க்கு
பக்கம்	: 91
தாள்	: 10.5 வெள்ளைத்தாள்
எழுத்து	: 11 புள்ளி
விலை	: உரூபா. 20—00
கிடைக்குமிடம்	: “சேயகம்” 49, துரைசாமி நகர், கடலூர் — 607 001.
அச்சமைப்பு	: வைரம் லேசர் கிராபிக்ஸ், 73—ஏ, கீழரத வீதி, சிதம்பரம்—608001
அச்சிட்டோர்	: யுனைடெட் பைன்ட்கிராபிக்ஸ், 101—டி, ராயப்பேட்டை நெடுஞ்சாலை, லஸ், மயிலாப்பூர், சென்னை—600004 தொ.பே : 4984693, 4661807.

இந்நூலை இணையத்தில் வெளியிடற்கு ஏற்பக் கணினியில் முழுவதுமாக அச்சமைத்தருளிய தமிழார்வலர் பொறிஞர் சா.வேல்முருகனார்க்குப் பெரிதும் நன்றி.

என்னுரை

பூக்காடு!

அச்சில் வெளிவரும் என்னுடைய நான்காவது நூல்; மூன்றாவது கவிதை நூல். இந்நூலில் உள்ள கவிதைகள் எப்போது எந்தச் சூழ்நிலைகளில் எழுதப்பட்டவை என்பதை இன்று அறியேன்; ஆனால், 1965 ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகு அவ்வப்போது எழுதப்பட்டவை என்பதை அறிவேன்.

இக்கவிதைகளை எழுதும் போது நானிருந்த நிலை வேறு; இன்று இருக்கிற நிலை வேறு. கவிதைகள் நல்ல எளிய இயல் தமிழில் இலக்கண வரம்பிற்கு உட்பட்டுப் பிறமொழிச் சொற்களின் கலப்பின்றி ஏதேனுமொரு பயன் பாட்டை நடுவாகக் கொண்டு அமைய வேண்டும் என்பது இன்றைய என் எண்ணம். ஆனால், இததொகுப்பிலுள்ள கவிதைகள் இந்த வரைமுறைகளைப் பல இடங்களில் மீறியுள்ளன என்பது வெளிப்படை. எண்ணத்தில் மலர்ந்தவை, என்றோ ஏட்டில் எழுதிவைத்திருந்தவை இன்று அச்சாகியுள்ளன; அவ்வளவே.

காட்டிலே பல்வகை மலர்கள். மலர்பவை அனைத்தும் அழகானவைதாம்; ஆனால், அனைத்துமே அகமகிழ்விப்பன அல்லவே. அதனைக் கருதியே இக்கவிதைத் தொகுப்பிற்குப் “பூக்காடு” எனப் பெயரிடப்பட்டது.

வருமாண்டிலிருந்து நிறையப் படிக்க வேண்டும், நிறைவாய் எழுத வேண்டும் என்பது என் பேரவா.

என்னுள் தமிழுணர்வை, தமிழறிவை வித்திட்டு வளர்த்தவர் என் அன்பிற்குரிய ஆசிரியர் முனைவர். இரா. செல்வக் கணபதியார் அவர்கள்.

கடலூர்க் கவிச்சித்தர். க.பொ. இளம்வழுதி அவர்கள் வெற்றாரவாரம் அற்ற நற்றமிழ்க் கவிஞர்; உற்றுழி எலாம் உழைக்கும் தமிழினப் பற்றினர்; எளியர்; எல்லார்க்கும் இனியர்; உண்மையான பகுத்தறிவுப் பண்பாளர்; நெறி சிறிதும் தவறா நெஞ்சினர். அவர் இந்நூலைப் பார்வையிட்டுப் பிழைகளைத் திருத்தியும் நூலுக்கு அறிமுக உரையொன்றை ஆக்கி அளித்தும் உதவியுள்ளார்.

பொறிஞர். சா. வேல்முருகன் அவர்கள் மாறுபட்ட பன்முகச் சிந்தனையாளர்; விருப்பு வெறுப்பற்ற நடுநோக்குப் பார்வையாளர்; எண்ணியதை எண்ணியாங்கு உரைக்கும் திண்ணியர்; இந்நூலைப் படித்துத் தன் கருத்தை அளித்து உதவியுள்ளார்.

நண்பர் கல்வெட்டாய்வாளர் அனந்தபுரம் கோ. கிருட்டினமூர்த்தி அவர்கள் பயன்தூக்காது உதவி செய்யும் பண்பாளர்; எப்போதும் போல் இந்நூல் வெளிவருதற்குப் பெரிதும் பயன்பட்டார்.

ஏட்டில் எங்கோ தூங்கிக் கிடந்த என் எழுத்துக்களை அச்சில் கொண்டுவர ஆர்வத்தை என்னுள் எழுப்பியவர் இனியவர், பழம்பெரும் பதிப்பாளர் வெள்ளையாம்பட்டு சுந்தரம் அவர்கள்.

இந்நூல் நல்ல முறையில் வெளிவர உதவியவர் சிதம்பரம் சபாநாயக அச்சக உரிமையாளர் திரு. கௌதம சங்கர் அவர்கள்.

அனைத்து அன்பர்க்கும் என் உள்ளார்ந்த நன்றி.

கவிச்சித்தர். க.பொ. இளம்வழுதி.

தலைவர்,
கனலூர் மாவட்டத் தமிழ் வளர்ச்சி இயக்கம்,
நஅ, முத்துச்சாலை, அண்ணாநகர்,
கடலூர்— ௬0௭00௧

“காட்டுக்குள்ளே கண்டவை.”

மாந்தன் கண்டறிந்த கருவிகளிலேயே மிக உயர்வானது மொழி! கற்கால மாந்தன் கண்ட கல்லுளி முதல், இக்கால அறிவியல் கண்டுபிடிப்பான கணினி வரை, எந்தக் கருவிக்கும் இல்லாத சிறப்பு மொழிக்கு மட்டுமே உண்டு. மொழி மாந்தரின் உணர்ச்சியைத் தூண்ட வல்லது. எனவேதான் மொழிப் பற்றாளர்கள் அதனைக் கருவிக்கும் மிக மேலானதாகக் கருதுகிறார்கள். தாயாகப் போற்றுவதும், உயிரையும் தர முன் வருவதும் மொழியுணர்ச்சியின் தூண்டுதலால் தாம்.

ஒரு மொழியின் சிறப்பு அதன் பயன்பாட்டிலும், படைக்கப்பட்ட இலக்கியத்திலுந்தான் அடங்கியுள்ளது. தமிழ் இலக்கியங்கள் காலத்தால் முந்தியவை மட்டுமல்ல, கருத்தால் உயர்ந்தவையுமாம்.

இலக்கிய வடிவங்களில் கவிதையே முதன்மையானது. மனத்துள் ஊடுருவி மயக்க வல்லது. மகிழ்ச்சியளிக்க வல்லது. எனவேதான் இன்றளவும் கவிதைப் படைப்புத் தொடர்கிறது; கவிஞர்கள் பெருகி வருகின்றார்கள்.

கவிதை என்றால் என்ன? இந்த வினாவுக்கு இன்று வரை முடிவான பதில் கிடைக்கவில்லை. அவரவர் மதிக்கும், மனப்பாங்குக்கும் ஏற்றபடி கவிதை இதுதான் என்று கருத்துக் கூறி இருக்கின்றார்கள்.

“கருத்து கவிதைக்கு முக்கிய மன்று; உணர்ச்சிதான்,” என்கிறார் ஹவுஸ்மன் என்னும் அறிஞர். “கவிதை என்பது யாப்பிலக்கணப்படி அமைக்கப்பட்டதன்று. கற்பனைச் செறிவும் ஆழ்ந்த கருத்தும் எங்கே கோவில் கொண்டு இருக்கின்றனவோ, அங்கே கவிதை தாண்டவமாடுகிறது,” என்கிறார் காவண்ட்ரி பாட்மூர்.

“கவிதைக்குப் பொருட் செறிவும், கற்பனையின் ஓட்டமும் இருந்தால் போதும், சீர் வேண்டியதில்லை,” என்றார் அரிஸ்டாட்டில்.

“கவிதை வெறும் அறிவாற்றலின் செயலன்று; அறிவுரைக்கு இடமில்லை. அஃது ஓர் இசை வடிவை அடைய வேண்டும்.” என்கிறார் வாலரி. இப்படிக் கவிதை என்பதற்குப் பலரும் பல்வேறு கருத்தைக் கூறியிருக்கின்றார்கள். இவற்றுள் எவர் கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டாலும், அந்த வரையறைக்குள் கவிதைப் பூக்காடு அடங்கிவிடும். ஆனால் இலக்கணம் தேவையில்லை என்பது மட்டில் இவருக்கு உடன்பாடான கருத்தல்ல. இலக்கணப் பற்று மிக்கவராகையால், சில பாடல்களில் இலக்கண அமைவு உணர்ச்சியைப் புறங்கண்டு இருப்பதையும் காண முடிகிறது.

சரியான இலக்கிய நுகர்வுக்குத் துறவு மனம் வேண்டும். படைப்பில் மனம் ஒன்றி, இயல்பாகக் கவிதைகளைப் படிப்போமானால்; முத்தையும் எடுக்கலாம், சிப்பியையும் பார்க்கலாம். நூல் புதிய வரவானாலும் பாக்கள் பழையன, முப்பதாண்டுகளுக்கு முந்தைய

படைப்புக்களும் இதனுள் இடம் பெற்றுள்ளதால் படைப்பாளியின் இன்றைய முதிர்ச்சியை அதனுள் தேட முனையக் கூடாது.

கவிதை கருத்தால் மட்டுமன்றி, அணிச் சிறப்பாலும் அழகு பெறும். நாடக நங்கையர் அணிகளைப் போன்று, கவிதைக்கும் அணிகள் பல. தண்டியலங்காரம் முப்பத்தாறு அணிகளையும், மாறனலங்காரம் அறுபத்தி நான்கு அணிகளையும் குவலயா நந்தம் நூறு அணிகளையும் போட்டி யிட்டுக்கொண்டு மிகைப்படுத்திக் கூறினாலும், தலையாய அணியான உவமையொன்றையே தொல்காப்பியனார் கூறி உள்ளார். அந்த உவமையணி சேயார் கவிதைகளில் ஆங்காங்கே கூடர் விடுகிறது.

“இதோ இவனும் ஞானிதான்,” பாடலில் பெண்ணின் தொடைகளுக்கு ஒரு புதுமையான உவமையைக் கூறியுள்ளார். பொதுவாக வாழைத் தண்டைத்தான் தொடைக்கு உவமை கூறுவார்கள். இவரோ, “தொடைகளோ அறுத்திழைத்த அகில் மரத்துண்டம்,” என்கிறார். சந்தன மரத்தைத் துண்டித்து இழைத்தால் எப்படி இருக்கும்? வழ வழப்பாகத்தானே இருக்கும்! அது மட்டுமன்று; சராசரி பெண்களின் உடல் நிறத்திற்கு ஒத்ததாகவும் சந்தனமரம் இருக்கும். சந்தன மரத்தைத்தான் இயைக்க முடியும்; வாழையை அப்படிச் செய்ய முடியாது. தொடைகள் இழைவது ஆண்பெண் உறவில் நிகழும் ஒரு செயல். மிக நுட்பமான இந்த உவமை, பாவலரின் சிந்தனையாற்றலுக்கு ஒரு சிறந்த காட்டாகும். ஒரு கவிஞரின் சிறப்புக்கு ஒரு பாடல், ஒரு உவமை போதும். அப்படிச் சங்கப் புலவர்கள் பலர் இன்றளவும் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்றார்கள்; இவரும் வாழ்வார்.

நெஞ்சத் துணிவும், நேர்மைத் திறமும் தாம் கவிதை உருவாக்கத்தின் களங்கள். சேயாரைச் சிறந்த கவிஞராக உயர்த்துவது அவருடைய இவ்வரிய பண்புகளே! உணர்வுடைய எவராலும் குமுகாயக் குறைகளையும், கொடுமைகளையும் கண்டு குமுறாமல் இருக்க முடியாது. கடமையுணர்வும் பொறுப்புணர்வும் மிக்க சேயார் இயல்பாகவே குறைகளையும் கொடுமைகளையும் கண்டால் கொதிப்பவர். அந்தக் கொதிப்பு, அவருடைய கவிதைகளில் பல இடங்களில் வெளிப்படுகிறது.

“நிதமொரு சண்டையிட்டு, நேர்மையைத் தவறவிட்டு,”

“நரம்பிலா நாளை ஆளத் திறமிலா மக்கள் எங்கே?”,

“உழைப்பினை விஞ்சங் கூலி

ஒவ்வொரு திங்கள் பெற்றும்

உழைப்பவர் பொருளை சுரண்டும்

ஊழலைக் காண்பாய் எங்கும்,”

என்னும் அடிகள் சேயாரின் குமுகாயப் பொறுப்புணர்வையும், கொதிப்புணர்வையும் அறியப் போதுமானவை.

கவிதையைப் பற்றிக் கம்பர் முதல் கவிமணி வரை இங்குப் பலர் இலக்கணம் கூறியிருக்கின்றனர். யாப்புக்கு அப்பாற்பட்ட கருத்துரைத்த கவிஞர் பெருமக்கள் வரிசையில் சேயாரும் தம்மை இணைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார். பாடல் புணைய இலக்கணம் கற்றால் மட்டும் போதாது; உணர்ச்சியும் வேண்டும் என்கிறார். “எது கவிதை” என்ற தலைப்பிலமைந்த கவிதைகளில் இவர் தம் கருத்தைத் தெளிவு படுத்துகிறார்.

“பாடுபட்டி யாப்பணிகள் படித்துத் தேர்ந்தும்

பாட்டெழுத அவைகளினும் உணர்ச்சி வேண்டும்!”

“ஏடுகளில் பெய்வதெல்லாம் கவிதை இல்லை;
எண்ணத்தில் மலர்வதொன்றே கவிதை யாகும்!”

“துவர்நிலத்தில் ஊறுகின்ற நீரும் நீரோ?
தோண்டுமணற் சுரப்பொன்றே கவிதை ஆகும்!”

என்று இவர் கவிதையைப் பற்றிக் கொண்டுள்ள கருத்து மிக உயர்வானவை. சாலை விதிகள் தெரிந்திருந்தாலும் அகவைச் செருக்கு குறுக்கே நடப்பதைப் போன்று சில சறுக்கல்களையும் காண முடிகிறது.

“எதையும் செய்வேன்,” என்னும் பாடலின் எடுப்பு அடிகளில் காணும் மிடுக்கும் சொல்லமைப்பும் அருமையாக அமைந்து படைப்பாளியை நமக்கு அடையாளம் காட்டுகிறது. வீரார்ந்த அந்தச் சந்த அடிகள் இதோ:

“எதையும் செய்வேன்; — அதையே
எண்ணிச் செய்வேன்.
கதையும் சொல்வேன்; — கருத்தைக்
கலந்து கொள்வேன்.”

இதோ இன்னொரு பாடலின் இனிய அடிகள்:

“நெஞ்சே நீ எனக்கு நஞ்சே!
அஞ்சேன் என்வரைநீ பஞ்சே!”

தன்னை உணர்ந்த தத்துவ விளக்கத்தையும், மனத்தை ஆளும் தன்னம்பிக்கை உணர்வையும் எவ்வளவு அருமையாகவும், எளிமையாகவும் தெளிவு படுத்துகிறார்! இதைத்தான் கவிதை ஆற்றல் என்பர் கற்றோர். அகப்பொருளைப் பாடுவதில் சேயார் அதிக ஈடுபாடுள்ளவர். அதன் சிறப்பைக் “காதல் தந்த வேதனையில்” காணமுடிகிறது. காதல் தளர்ச்சியில் வெளிப்படும் தத்துவ வரிகளையும் இவர் பாடலில் காண முடிகிறது. “காதலே தொல்லை” என்னும் பாடலில்,

“காதல் வாழ்விலே தொல்லை; — அதில்
காணும் இன்பமோ கொள்ளை!
வேதனைதான் அதன் பிள்ளை; — உடல்
வெந்திடு நிலைதான் எல்லை!”

இந்த அடிகளில் ஒரு புதிய பட்டினத்தாரை நாம் காண்கிறோம்.

இந்த நூலில் ஒரு புதுமையைச் செய்திருக்கிறார் நூலாசிரியர். நாமறிந்தவரை எந்தக் கவிஞரும் மருகனுக்கு வாழ்த்துக் கவிதை படைத்த தில்லை. அன்புக்கும் நல்லெண்ண வெளிப்பாட்டிற்கும் உறவு எல்லை இருக்கக் கூடா தென்பதைத் தம் பாடல் மூலம் நயம்பட வெளிப்படுத்தி இருக்கின்றார். வாழ்த்துரைக்கவும், அறிவுரை கூறவும் வயதானோர் ஆசைப்பட்டாலும், கேட்டுக் கொள்ளவும், ஏற்றுக் கொள்ளவும் இளைய தலைமுறை ஆர்வங் கொண்டிருக்க வேண்டுமே! பாலையில் காய்ந்த நிலவாக அறிவுரை ஆவதால் பயன் உண்டோ? இந்தக் கவிதை, தலைமுறை இடைவெளிக்குப் பாலமாக இருப்பது ஆறுதலானது. ஏற்கும் நிலையில் மருகன் இருப்பதால் தானே இவரால் வழ்த்துரைக்கவும், அறிவுரை கூறவும் முடிந்திருக்கிறது.

“வன்மையற்ற ஆளுனரோ வளைந்து செல்வார்;
வளர்ந்துவரும் என்மருகா, நிமிர்ந்து செல்க.”

என்று பெருமிதத்தோடு இவர் கூறும் அறிவுரை சங்க காலப் புலவர்களை நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறது. “எப்படியாவது முன்னுக்கு வர முயற்சி செய்” என்று கூறாமல், உன்னிடத்தில் திறமை இருக்கிறது, முன்னேற்ற முனைப்பு இருக்கிறது; எனவே எவருக்கும் நீ ஆதாயங்கருதிப் பணியவோ, குணியவோ தேவையில்லை எனக் கூறும் பாங்கு போற்றுதற்கு உரியது.

“குழந்தாய் கொஞ்சங் கேள்” என்னும் கவிதையிலும் முற்போக்குக் கருத்தையே முன் வைத்துள்ளார்.

“எதையும் தாங்கும் நெஞ்சம்
இருந்தால் ஊழும் அஞ்சம்”

“ஊழ்” என்னும் சொல் சிறுவர் பாடலில் ஆளக்கூடிய சொல் அல்ல. ஆனால் பெரியவர்கள் பலர் சிறுவர் நிலையில் தான் உள்ளனர். எனவேதான் தனக்கு உடன்பாடில்லாத ஊழ் என்ற சொல்லைப் பலர் நம்புவதால் கவிதையில் எடுத்தாண்டு உள்ளார். உணர்த்த வேண்டிய கருத்துக்காகக் கொள்கையைக் கொஞ்சம் தளர்த்துவது தவறன்றே!

“உவமை இல்லாள்” என்னும் தலைப்பிலமைந்த பாடலில் “கூடென்றே எனை மாற்றிக் கொல்ல, மார்பைக் குலுக்கிப்பின் சிரித்திட்டே நிற்பாள்,” என்னும் அடியில் தடுமாற்றம் தெரிகிறது. இந்த இடத்தில் ஆண்கள் தடுமாறுவது இயற்கைதான் என்றாலும், சேயாரிடம் அந்தத் தடுமாற்றத்தை நாம் எதிர்பார்க்க வில்லை. பெண்கள் சிரிக்கும் போது, மார்பு குலுங்குவது இயல்பானது. குலுக்கிப் பின் சிரிப்பது நடிப்பு. வித்திட்டால் முளை கிளம்பும்; அறியார் யாரோ? பாடல் நூலில் இடம்பெற வேண்டிய அளவுக்கு சிறப்பான செய்தியைக் கொண்டிருக்க வில்லை. தவிர்த்திருக்கலாம். கவிதையில் “இனிப்பு” இருப்பதால் சுவை கருதிச் சேர்த்திருப்பாரோ?

“இளைஞனே, எண்ணிப்பார்” பாடல் முன்பாடல் குறையையும் ஈடுகட்டி நிமிர்ந்து நிற்கிறது. இந்நாள் இளைஞனை, எண்ண ஓட்டத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார். குத்திக் காட்டும் உத்திப் பாடலிது. இளைஞர்கள் எண்ணத்தில் மாற்றம் செய்ய வேண்டுமே!

“இனிக்க இல்லறம்” நல்ல அறிவுரை!

“என்றுமிள செந்தமிழின் இனிமை யொப்ப
என்றுமுங்கள் இல்வாழ்க்கை இனிப்ப தாக!”

அருமையான வாழ்த்து வரிகள்; எடுத்தாள ஏற்ற அடிகள்!

“பின்னோய் வாழ்க” என்னும் பாடலில் தன் தவிப்பை வெளிப்படுத்தியுள்ளார் பாவலர். உள்ளத்தெழும் உணர்ச்சிகளைச் சிந்தாமல், சிதறாமல் சொற்களில் கொண்டு வர முடியவில்லையே என்னும் ஏக்கம் இந்த அடியில் தெரிகிறது.

“இதயமதில் எழுகின்ற உணர்ச்சி யாவும்
எமக்கருவாம் பெறுவதில்லை: அரிகாம் அகம்!”

எவ்வளவு பெருந்தன்மையான ஒப்புரை!

“உள்ளமே, உன்னை நம்பு” பாடல் முத்தாய்பாக அமைந்துள்ளது. எளிய சொற்கள் இடம்பார்த்து உட்கார்ந்து எடுப்பாக மிளிர்கின்றன. அழுத்தம், ஓசை நலன், தெளிவு ஆகிய கவிதைக்கான பண்புகளைப் பாடல் உள்ளடக்கி ஒளிவீசுகிறது. “உன்னை நம்பு; உழைப்பை நம்பு” என்றும் “மண்ணை நம்பு; மதியை நம்பு” என்றும் இவர் கூறும் அறிவுரை இனிப்பது இயல்புதானே?

“மனிதனின் மடமைக் களவில்லை — பிறர்
மதித்து நடத்தும் ஒழுங்கில்லை.”

என்று மனிதனின் தர வீழ்ச்சிக்காக மனம் குமையும் பாவலர், பெண்களின் நிலையை எண்ணியும் இரக்கப் படுகிறார். பெண்கள் ஆண்களால் வஞ்சிக்கப் படுவதைச் சுட்டிக்காட்டி, இவ்வளவு துன்பப் பட்டுங்கூட, அவர்கள் எழுச்சியுறவில்லையே என்று ஏங்குகிறார்.

“சிரித்து வாழ்ந்த நெஞ்சம்
சிதையச் செய்வார் வஞ்சம்!
விரித்த முல்லை கெஞ்சம்;
விளைவை எண்ணித் துஞ்சம்.”

பெண்ணினம் வீறு கொள்ள வேண்டிய நேரத்தில், விழித்திருக்க வேண்டிய கால கட்டத்திலும் இப்படி உறங்கிக் கிடக்கிறதே, அஞ்சிக் கிடந்தால் கூட ஆறுதலடையலாம் துஞ்சிக் கிடக்கிறதே என்று இந்தப் பாவலர் நெஞ்சம் துடிக்கிறது. நேர்மையான நெஞ்சமாயிற்றே, துடிப்பதில் என்ன வியப்பு?

சேயாரின் தமிழ்ப் பற்று ஒப்பனை செய்யப்படாத உண்மை. அவருடைய தமிழ்க்காதல் “அவள்” என்னும் தலைப்பிலமைந்த இறுதிப் பாடலிலும் கண் சிமிட்டுகிறது. கோவிலுக்குச் செல்பவர்களில்கூட சிலர் காதலுக்கு ஆட்படுவது உண்டு. ஆனால் காதல் நிகழ்வுகளினூடே கடவுள் நினைப்பு அரும்புவதில்லை— ஆனால் இவரிடம் காதல் நினைவைப் புறங் காண்கிறது தமிழ். பெண்ணின் அங்க அழகில் மயங்கி,

“பயிரைப் போன்ற செழிப்பு! — இராப்
பசியைத் தூண்டு கொழிப்பு.”

என்று இரவுப் பசி எண்ணம் எழுந்தார்த்த வேளையிலும் தமிழ்க் காதல், தசைக் காதலைத் தள்ளிவிட்டு முன்வந்து நிற்கிறது.

“நாவும் வறண்டதுவே — எனக்கு
நடுக்கம் பிறந்ததுவே!
தாவும் தமிழ் நினைவே — மனதில்
தப்பிப் பிழைத்ததுவே!”

என்று முடிக்கிறார். இதுதான் தமிழுணர்வு; இவர்தான் செந்தமிழ்ச்சேய்!

செந்தமிழ்ச்சேயாரின் வண்ணப் பாடல்களில் சொற்கள் கொஞ்சி விளையாடுகின்றன. ஆடல் அழகி என்ற தலைப்பிலான பாடலின் இறுதி அடியில் அவர்க்குள் புதைந்து கிடக்கும் தமிழ்ப் பண்பாட்டுணர்வு இயல்பாக எழுந்து விடுகிறது. மேய்ச்சலுக்குச் செல்லும் கன்று,

காளைகள் காட்டில் எங்கெல்லாமோ அலைந்தாலும் அந்தியில் கொட்டடிக்கு வந்து சேர்வதைப் போன்று, பாவலரின் எண்ணப் பறவை காதல் காட்டில் அலைந்து திரிந்து இறுதியில் தமிழ்ப் பண்பாடென்னும் கூட்டில் வந்து அடைந்து விடுகிறது.

பாவலர், பொறுப்புள்ள, குழுகாய நோக்குடைய, தமிழ்ப் பண்பாட்டாளர் என்பதற்கு இன்னும் எடுத்துக் காட்டுகள் தேவைதானா?

“யானை படுத்தால் குதிரை மட்டம்” என்னும் பழமொழிக்கேற்பப் பாடல்கள் பழையனவானாலும் செங்காய்க்கென்று உள்ள தனிச்சுவையைத் தரத் தவறவில்லை. இதனினுமினிய பாடல்களைத் தரவேண்டுமென்று கோருவது நம் உரிமை; தர வேண்டியது அவரின் கடமை!

செந்தமிழ்ச்சேய் கடமை உணர்வும், கனிவும் மிக்கவர். அவரே விழைவதைப் போன்று உதிரிப் பூக்களாக அல்லாமல் அழகிய மணம் மிக்க மாலையைத் தமிழன்னைக்குச் சூட்டும் நாளைச் சுவைஞர்கள் விரும்பி எதிர்பார்க்கின்றனர். எதிர்பார்ப்பை நிறைவேற்றக் கூடியவர். நிறைவேற்ற வேண்டும்.

செந்தமிழ்ச்சேயாரின் தமிழ்ப்பணி தொடர வேண்டும். தமிழலகம் அவர் தொண்டுக்குத் துணை செய்து ஊக்க வேண்டும். பாராட்டுக்குரிய படைப்புப் பணிக்கு எமது வாழ்த்துக்கள்.

க.பொ. இளம்வழுதி.

கடலூர்,

18—12—98.

பூக்காட்டில் நான்”

பொறிஞர். சா. வேல்முருகன், பொறி, இ.,

14, துரைசாமி நகர்,
கடலூர் — 607 001.

தமிழிலோ, கவிதையிலோ புலமை ஏதுமில்லாத, ஆனால் இரண்டின் மீதும் ஆர்வம் கொண்ட என்னைப் போன்ற எளியவனை இந்தப் பூக்காட்டிடை உலவச் செய்து கருத்தினை எழுதப் பணித்த இதயத்திற்கு நன்றி.

காதலையும், பெண்ணையும் பற்றிக் கவிஞன் பாடியே தீர வேண்டுமா, என்ன? அங்கங்களைப் பற்றி அதிகமாக எழுதுவது தேவையா?

அதற்காக இதிலுள்ள பூக்களைப் பற்றிக் குறைத்து யாரும் கூறிட இயலாது. “பொருளுக்கு விலை போகாப் பொதுமை காணும் புவியுயரக் கவி பாடும் புலவர்” இவர். “பொறிஞராகவும்” இருந்ததால் “ஏழைகள் வாழ்வே எல்லாம் எனக்கென இயன்றதைச்” செய்தவர்.

ஆனாலும் “குடிப்பது மனத்தைக் கெடுத்து விடாது” என்பதும் குடிக்காமலிருப்பது “குணமெனச் சொல்வது கொடுமையடா என்பதும்” தேவையா? “பாதையை விட்டவர் பாடலிது,” “பகுத்துணர் வென்பதன் தேடலிது,” என்று கூறிவிட்டதால் இவரது நேர்மையை, நோக்கத்தைப் பற்றிய அய்யமேதுமில்லை.

“கவிஞருளம் உணர்வுள்ளம்; கற்கண்டு சொற் படைப்பார்.” யாவுமுண்மை. இவர் பணி தொடர என்றும் உதவிடல் என்கடன்.

“கவிஞர் வாழ்க; இவர் கவி வளர்க;”

பூக்காடு

1. பூங்கொடி

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

பூங்கொடியோ இடையொக்கும்? பொன்மயிலோ நடையொக்கும்?
 போற்றுமெழில் நன்முத்தோ புவையவள் நகையொக்கும்?
 மாங்குயிலின் குரலிசையோ மங்கையவள் மொழியொக்கும்?
 மானினமோ, சேலினமோ மாதவளின் விழியொக்கும்?
 தீங்கறியா தெழுந்திட்ட தென்னையதன் காய்களிங்கோ
 தேரெனவே அசைந்திட்ட தேனிதழாள் மார்பொக்கும்?
 மூங்கிலொன்றோ தோளொக்கும்? முழுநிலவோ முகமொக்கும்?
 ஏங்கவைக்க உருவெடுத்தாள்; ஏங்குகின்றேன் நானவளால்!

1

உன்னையிட இப்பிறப்பில் என்னையெவர் உணர்ந்தறிவார்?
 ஒன்றுரைப்பேன் என்நண்பா, உற்றுக்கேள் என்கூற்றை.
 என்னுடைய வாழ்நாளில் எத்தனையோ பெண்ணெழிலார்
 இளமார்பில் புரண்டிருப்பேன்; இன்பத்தைத் துய்த்திருப்பேன்!
 துன்பமெதும் அறிந்ததில்லை தோகையரால் நேற்றுவரை.
 துடித்திடுவேன் நானின்றோ; துயரத்தால் வாடிடுவேன்!
 இன்பநிலை இருப்பிடத்தை என்னெதிரில் காட்டியபின்
 ஏகிட்டாள் இருப்பிடத்திற் கென்செய்வேன் யானுமினி?

2

பூவினங்கள் எழில்பார்த்துப் புழுங்கும் தம்முள்!
 புத்திளமை எந்நாளும் பொலியும் சேய்தான்!
 தீவினையேன் கண்ணெதிரில் தெரிந்தோ மற்றோ
 தேரெனவே தவழ்ந்திடுவாள்; திகைப்பைச் சேர்ப்பாள்;
 ஈவிரக்க மேதுமின்றி என்னைக் கொல்வாள்;
 இதிலேதும் சூதுண்டோ? யாரோ சொல்வார்?
 காவியத்திற் கெனவமைந்த கன்னிப் பெண்ணைக்
 கலந்திட்டால் உயிர்வாழ்வேன்; உயிரே சாட்சி.

3

படிந்துவர மறுக்கின்றாள், பதுங்கு கின்றாள்;
 பார்வையினால் எனையளந்து பருகிச் செல்வாள்!
 படித்துறையில் அன்றொருநாள் மாலை வேளை
 பக்குவமாய் நானவளை வளைத்துக் கொண்டேன்.
 “வடித்தெடுத்த சிலையெனவே வளர்ந்த பெண்ணே,
 வடிவழகே உன்பெயரை உரைப்பாய்” என்றேன்.
 குடிசுடித்த மனிதனைப்போல் குழறிக் கொட்டித்
 துடிதுடித்துச் சிலசொன்னாள்; துடித்தே போனேன்!

4

“கண்ணெதிரில் தெரிகின்ற பெண்ணாள் யாரும்
காதலியோ உங்களுக்கும்? ஐயா, சொல்வீர்.
கண்ணெனவும் பெண்ணெனவும் கவிதை பாடிக்
கைவிட்டுப் போவதுதான் நீங்கள் செய்யும்
பண்பிணையாச் செயலென்று பலரும் தேர்வார்;
பாவலரே நீரகன்று வீடு சேர்வீர்.
பெண்ணிவள்தான் என்றாலும் பிதற்றல் செய்தால்
பேயாக மாறிடுவேன்; பிரிவீர்,” என்றாள்.

5

“என்னவிது? நன்றன்றே! ஏனிவ் வேச்சு?
ஏதேனும் தவறுண்டோ என்றன் பேச்சில்?
உன்னினிய பெயரினைநீ உரைத்தால் என்ன?
ஒன்றுக்கும் பொருந்தாதே உன்றன் சீற்றம்!
என்னிதயம் புண்ணாக இகழ்ந்து ரைத்தாய்;
என்னகுற்றம் என்னிடத்தே கண்டாய்?” என்றேன்.
“உன்னுடைய வரலாற்றை ஊரே சொல்லும்;
ஒதுங்கிட்டால் நான்செல்வேன்; நகரும்,” என்றாள்.

6

“முத்தொத்த நன்முறுவல் முன்னம் காட்டி
முந்தானை வழிவிடவும் அணைத்துச் சேர்ந்து
முத்தங்கள் நீயளித்தால் முதலா போகும்?
மூடனென எனையெண்ணித் தயங்க வேண்டா.
தித்திக்கும் தேனுடலைச் சேர்வேன் திண்ணம்;
தீமையெது பின்வரினும் பாரேன்,” என்றேன்.
“செத்திட்டால் நீரென்னைச் சேரக் கூடும்!
சித்தத்தைக் கழிவிடுவீர் போம்,போம்!” என்றாள்.

7

அவளுரைத்த மொழிநெஞ்சில் அச்சம் சேர்க்கும்;
ஆர்ப்பரிக்கும் கீழாசை அறிவைப் போக்கும்;
பவளவிதழ் மெலவிரிந்து பற்கள் மின்னப்
பாதிவிழி சாய்த்தபடி பார்த்த நோக்கு,
தவறறியா ஞானியையும் சாய்க்கும் போக்கு!
தடுமாற வைத்ததெனில் உண்டோ சாக்கு?
கவலுற்ற மனத்தினனாய் அவளைப் பற்றக்
கட்டறுந்த கன்றெனவே சேர்ந்தாள் தோளே!

8

உடலிணைய உயிரொடுங்க உதட்டைச் சேர்ப்பாள்;
உத்தம்போல் ஒதுங்கிப்பின் தரையைப் பார்ப்பாள்;
கடலலைபோல் நாடிடுவாள்; அடைவாள் நெஞ்சம்;
கட்டான உடல்கசங்க அணைவாள் கொஞ்சம்;
விடமெனவே நீங்கிடுவாள்; வெட்கம் கொள்வாள்;
விரும்பிப்பின் உடல்தழுவி முத்தம் என்பாள்;
முடவனென என்னையவள் இருத்தி வைத்தே
மூட்டிட்டாள் உணர்ச்சியினை; முடிவோ கொல்லும்!

9

“எனையணைத்த என்னுயிரே, என்றன் பேரை
இன்றறிந்தும் விழைந்திட்டீர்; என்னே சூழ்ச்சி!
நினைவறிந்த நாள்முதலாய் அறிந்தி ருந்தும்
நேற்றுவரை எனைத்தேட நினைத்தீர் இல்லை.
உனையணைத்து மகிழ்வளித்த பெண்கள் நீங்கி
வெட்டிவைக்கப்பட்டன; உன்னைத் தீர்ந்தீர்?”

அனைவருமே தூற்றிடுவர் அன்பே, உம்மை;
அறிந்திருந்தும் அணைத்திடுவேன்; என்னே, பெண்மை!”

10

“இந்தவெண்ணம் உனக்கிருந்தால், இங்கே, இப்போ
திறந்திடுவேன் என்னன்பை உனக்கே காட்ட!
செந்தமிழே, நறுங்களியே, தேனே, மானே,
தெளிதமிழின் திறம்பயக்கும் இயலே, இந்நாள்
அந்தகனாய் அங்குமிங்கும் அலைந்து நொந்தேன்;
அந்தநிலை என்றுமினி நானே கொள்ளேன்.
வெந்துமனம் மிகவாடும், வெட்கம் இல்லை;
வென்றிட்டாய் எனையன்பால்! நன்றி கண்ணே.”

11

“உரைத்திட்டேன் என்நெஞ்சை; உரைத்த தாலே
உரியதெதைச் செய்திடுவீர்? உரைப்பீர்” என்றாள்.
“இரையாக என்நெஞ்சை நீயே கொண்டாய்;
என்னவினி நான்சொல்ல இங்கும் உண்டு?
விரைவாக நீயெடுத்து முறையாய்ச் சொன்னால்
வியந்திடுவாய் செயல்கண்டு; வினாடி போதும்!
உரைத்திட்டால் விருப்பனைத்தும் ஒன்றன் பின்னாய்
ஒருநொடியில் முடித்திடுவேன்; உவப்புக் கொள்வாய்.”

12

“வேண்டுவதும் நானும்மை ஒன்றே உண்டு;
வீட்டிற்கு வரவேண்டும்; தந்தை கண்டு
வேண்டிடனும் மகட்டுணையை உடனே இன்று!
வெறுத்திடவும் மறுத்திடவும் தந்தை செய்யார்;
வேண்டியதை உடன்செய்வார்; ஏனோ என்றால்,
விருப்பறிவார்; தம்மகளின் காதல் ஏற்பார்;
ஆண்டாண்டாய் அவரறிவார் என்றன் எண்ணம்!
ஆனாலும் என்நெஞ்சை அறிந்தீர் இல்லை!

13

தீயவரே, நீங்களிது தெரியும் யார்க்கும்;
தெரிந்திருந்தும் ஒப்பிடுவார் மருக னாக.
தூயவராய் மாறிடுவார் தொட்டால் என்னை;
தூங்கையிலும் எனைக்காப்பார்; தொடர்வார் கண்ணாய்;
மாயவர்தான்! இருந்தாலும் மாற்றி மற்ற
மாதரினைத் தேடாது மயக்கிக் காப்பேன்;
ஆயபல எடுத்துரைத்தேன்; அன்புத் தந்தை
அத்தனையும் பொய்யென்பார்; ஆனால் ஏற்பார்!

14

முத்தமிதோ ஒன்றுகொள்வீர் முடிவாய் இன்று!
மொத்தமாய்நீர் எனையமுந்த அணைத்தல் நன்று!
தித்திக்கும் தேனிதழைத் தேடித் தேடித்
தினந்தினமும் அலையற்க அங்கு மிங்கும்.
சித்திரமாய் நான்வீட்டில் காத்தி ருப்பேன்;
சேர்ந்ததுமே உடல்தழுவி இன்பம் சேர்ப்பேன்.
இத்தனையும் இப்போதா? இல்லை; இல்லை!
என்னுயிரே நானுங்கள் இல்லாள் ஆனால்.

15

சேலையினை விட்டிடுவீர், செல்லும் நேரம்;
சென்றிடுவேன்; என்னன்பே, சிரிப்பும் எங்கே?
மாலையிலே வந்திடுவீர், மறக்க வேண்டா;
மாஞ்சோலை மறைவெளிதான்; இருப்பேன் நானும்!”

நூலொத்த இடைவாடும்; நோகும் நெஞ்சம்!
 நோக்காமல் நோக்கியவள் சிறுகச் செல்வாள்!
 காலிருந்தும் நின்றிருந்தேன் காலம் நோக்கி;
 கவலையினி என்றுமுண்டோ? களிப்பே உண்டு!

16

உண்மையிவை சொன்னவெலாம்; நண்பா, கேட்டாய்;
 உரைத்திடுவாய் கருத்தனைத்தும் அஞ்சல் மூலம்.
 பண்பமையா என்செயலை வெறுத்து நீங்கிப்
 பதிலெழுத முன்மறுத்தாய்; ஆனால், இன்றோ
 கண்ணனையாள் மேற்சொன்ன கன்னி தன்னைக்
 கட்டாயம் மணந்திடுவேன்; உண்மை, நம்பு!
 புண்பட்ட நெஞ்சினனே, அன்பு நண்ப,
 பொறுத்தருள்க முன்செய்த பிழைகள் எல்லாம்!

17

திருமணத்தை வெறுத்துவந்த தீயோன் இன்று
 திருந்திட்டேன்; நீயுணர்வாய் அழைப்புக் கண்டால்.
 ஒருமுறைக்கு மறுமுறையும் உறுதி சொல்வேன்.
 உயிர்கலந்த பூங்குழலி என்றன் வாழ்வாம்!
 ஒருபோதும் நான்நினையேன் மற்ற பெண்ணை!
 ஊரறிய நானவளை மணக்கும் நாளில்
 குருவனைய அருநண்பா, எம்மை வாழ்த்த
 குழுவோடு வந்தடைக; மறுத்தல் வேண்டா.

18

2. இதோ, இவனும் ஞானிதான்!

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

முகிலினை ஒத்த கூந்தல்;
 முழுநில வன்ன தோற்றம்;
 நகிலிணை கோடைக் கேற்ற
 நல்லிளம் தெங்கின் காயே!
 துகிலிடை மறைந்தும் கொல்லும்
 தொடைகளோ அறுத்தி ழைத்த
 அகில்மரத் துண்டம்! ஆக
 அழகென நிறைந்தாய் பெண்ணே!

1

பிறப்புடன் இறப்பிற் கிங்குப்
 பிரிவிலா உறவே ஆகும்;
 பிறப்பினைத் தடுத்தற் கூடும்;
 பிணியுலாம் உலகில் யாரும்
 இறப்பினைத் தடுத்த தாக,
 இதுவரை வரலா நில்லை!
 இறப்பினை அணைக்கும் முன்னம்
 எழிலிதழ் அமுதம் ஈவாய்.

2

இதழ்களை இதழில் சேர்க்க
 இன்பமே பெருகும் அன்றோ?
 நிதமொரு சண்டை இட்டு
 நேர்மையைத் தவற விட்டு
 மதம்பிடித் தலையும் மக்கள்
 மடிவது திண்ண மாக
 இதயமாம் சிறையை நாடி
 இன்பமே சேர்ப்பாய் கூடி.

3

தேடுவார் பணத்தை நாளும்;
 திரட்டிய செல்வம் காப்பார்!
 ஓடுவார் பலகல் தூரம்;
 ஓய்விலா உழைப்பில் ஆழ்வார்;
 கோடிலா உலக வாழ்வில்
 குறைவற நிறைவு காணார்!
 ஈடிலாப் பெண்மை ஒன்றே
 இணையிலா இன்பங் கூட்டும்.

4

தயங்குதல் ஏனோ மானே?
 தழுவிடு! உணர்வு பொங்கும்!
 குயங்களைக் குலுக்கி ஆட்டிக்
 குத்திடு பரந்த மார்பில்!
 வியந்திட என்னைச் சேர்ந்து
 விருப்புடன் இன்பம் ஈந்தால்
 பயந்திடும் ஊழிக் காற்றும்!
 பருகலாம் அமுதம் என்றும்.

5

ஊழினை எண்ணி எண்ணி
 ஓவென அழுவார் ஊடே
 யாழினை எடுத்து மீட்டி
 இன்னிசை படைப்பாய் தேனே.
 ஊழெனச் சொல்லிச் சொல்லி
 உலகினில் உழலும் மாந்தர்
 நாழிகை நிமித்தம் பார்த்தோ
 நமனுல கடைவார்? சொல்வாய்.

6

விதியெனச் சொல்லி ஒவ்வா
 விளக்கமு மளிப்பார்; என்னே!
 மதியினை நம்பி வாழ்ந்தால்
 மரணமும் அச்சம் சேர்க்கா.
 நிதியென நீயும் பக்கம்
 நினைக்கையில் இருப்பா யானால்
 விதியெனைக் கண்டால் ஓடும்;
 விரும்பிய உன்னால் கூடும்.

7

இரவெடு பகலைப் போல
 இணைந்தவை இன்ப துன்பம்.
 உரமிலாமனிதர் மாட்டே
 உலங்கிடும் துன்பம் சேர்ந்து.

நரம்பிலா நாவை ஆளத்
 திறமிலா மக்கள் எங்கே
 தரமுடன் வாழக் கூடும்?
 தங்கமே என்றும் இல்லை.

8

இம்மையோ டன்றி மேலும்
 எண்ணிலாப் பிறவி காட்டித்
 தம்மையே தாழ்த்திக் கொள்ளும்
 தரமிலா மக்கள் நெஞ்சில்
 செம்மையோ சிறிதும் இல்லை;
 செழிப்பதும் உண்டோ நன்மை?
 மும்மதம் பிடித்து மோதும்
 மூடரோ தேர்வார்? இல்லை!

9

நாளெலாம் உழைத்துங் கூலி
 நடுப்பகல் உணவிற் கின்றித்
 தோளினால் உழைக்கும் தோழர்
 துவளுவார் சுற்றஞ் சூழ.
 ஆளெலாம் பணிகள் ஆற்ற
 அசைவது மின்றிக் கொட்டுந்
 தேளெனச் சிலபேர் வாழ்வர்;
 தேவையோ? கொடுமை அன்றோ?

10

ஒவ்வொரு நாளும் செத்தே
 உயிருறு முலக வாழ்வில்
 செவ்விதழ் அமுதம் ஊட்டிச்
 சேருவாய் என்னைத் தேனே!
 எவ்வித இடரும் சேரா
 இனியவை நாடிச் சேர்ந்தால்.
 அவ்வுடை எதற்கு? வேண்டா;
 அனித்தமே அறிவாய் வாழ்வு.

11

நெஞ்சினில் வஞ்சங் கொண்டு
 நேரினில் இனிக்கப் பேசும்
 வஞ்சகர் நெஞ்சம் சொன்னால்
 நஞ்சினுங் கொடிய தம்மா.
 அஞ்சுவ தஞ்சார்; ஆனால்,
 ஆணவம் மிகவும் கொள்வார்.
 தஞ்சமாய் மஞ்சம் சேர்ந்து
 தழுவுவாய் மகிழ்வில் ஆழ்ந்து.

12

உழைப்பினை விஞ்சங் கூலி
 ஒவ்வொரு திங்கள் பெற்றும்
 உழைப்பவர் பொருட்சு ரண்டும்
 ஊழலைக் காண்பாய் எங்கும்.
 இழைத்திடுங் கொடுமை கண்டும்
 இயல்பென அமைதி கொண்டால்
 தழைத்திடல் ஏது வாழ்வு?
 தங்கமே, சொல்க ஆய்ந்து.

13

ஏழையர் கோழை யாக

இருந்திடும் இழிந்த தன்மை
தாழையில் பாம்பாய் வாழும்
தன்னலம் மிக்கோர்க் கின்று
பேழையை நிறைத்துக் கொள்ளப்
பிறந்ததோர் அழைப்பே; ஆனால்,
கோழையர் எழுவர்; அந்நாள்
கொடியவர் அற்றுப் போவார்.

14

இருப்பதைப் பகிர்ந்து சேர்ந்திங்
கியல்புடன் வாழும் வாழ்க்கை
ஒருவரும் உணரா ரானால்
உருப்படு வதெந்த நாளோ?
நெருப்பென வெறுப்பும் நெஞ்சில்
நிலவிட வாழ்வார் நஞ்சாய்;
இருப்பதோ அவர்கள் ஊடே?
இணைந்தெனைச் சேர்க கண்ணே.

15

பாமரர் நினைவைப் போக்கிப்
பழகுவோம் அன்பைத் தேக்கி!
தேமலால் திரண்ட மார்பில்
தேவையோ இனியும் ஆடை?
காமமாம் கடலில் ஆழ்ந்தால்
கடக்கலாம் இம்மைத் துன்பம்.
ஆமது முற்றும் உண்மை;
அணைத்திடு, மறையும் இம்மை!

16

இருப்பவர் உரைப்ப வெல்லாம்
இணையிலாக் கருத்தாம் என்றே
விருப்புடன் ஏற்றுப் போற்றும்
வீணரை வெல்வார் யாரே?
தருப்பையைக் கொண்டிங் கேய்க்கும்
தரமிலா மக்கள் செய்கை
நெருப்பினும் கொடிய தென்று
நேரினில் கூறார்; அச்சம்!

17

நல்லவர் யாமே என்று
நானிலம் மீதில் இங்குச்
சொல்பவர் கோடி உண்டு;
சூதவர் சொற்கள்! தேடின,
நல்லவர் என்றே யாரும்
நாடிடக் கிடைக்க மாட்டார்;
கல்லிடை ஊற்றா தோன்றும்?
கடையரே பலரும் இங்கு.

18

கல்லினைக் கடவுள் என்பர்
கருத்தினில் தெளிவு காணார்!
உள்ளதும் உண்மை யானால்
உயர்நெறிக் கடவுள் என்றும்

நில்லிடம் தோறும் செய்யும்
நெய்வழி பாடு தன்னைக்
கொள்ளுமோ அன்ப ரென்போர்
குறித்தொரு பொருளை வேண்டின்?

19

எத்தனை கடவுள்? பேசா
திருப்பதும் கொடுமை அன்றோ?
பித்தரே மக்கள் அன்றிப்
பிறிதொரு முடிவும் உண்டோ?
சித்திரை நிலவில் நீயும்
செவ்விதழ் குவியச் சேர்ந்து
மொத்தமாய் முத்தம் ஈந்தால்
மூப்பிலும் சிலிர்ப்புத் தானே!

20

கிள்ளையைக் கூண்டில் இட்டுக்
கிளர்மொழி பேசி ஆர்க்கும்
அள்ளிளங் கொங்கை மாதர்
அறிவினை மொழிதல் ஆமோ?
கொள்ளைபோம் தங்கள் வாழ்வைக்
கொஞ்சமும் ஆய்தல் அற்றுக்
கிள்ளையைக் கொஞ்சம் பெண்டிர்
கெடுவரே அன்றித் தேரார்.

21

இனிப்பினை ஈந்து கொஞ்சம்
இயல்புடை சிறுவர் தம்மைத்
தனியிடம் அழைத்துச் சென்று
தங்கமாம் அணிகள் பற்றும்
கனிவுடை கயவர் போன்றே
கனிமொழி உரைக்கும் ஆண்கள்!
எனுமிதை உணராப் பெண்கள்
இருளினில் உழன்றே சோர்வார்.

22

நெஞ்சினில் காதற் கொண்டும்
நெருங்கியே அணையார் உண்டு!
கொஞ்சமும் அன்னார் நெஞ்சில்
கொண்டிடார் அச்சம் என்றும்.
வஞ்சக எண்ணம் இன்றி
வைத்தனர் அன்பை என்றால்
துஞ்சவும் அஞ்சார்; இங்குத்
தோல்வியும் அவர்க்காம் வெற்றி!

23

விண்ணினை வென்றோம் என்றே
வியப்புடன் பேசி ஆடும்
மண்ணினோர் மனிதர் தாமோ?
மனத்திடம் உடையர் ஆமோ?
எண்ணரு குணங்கள் யாவும்
எய்திடப் பெற்றுங் கூட
கண்ணியம் அற்றுக் காமக்
கடலிடை ஆழ்வார்; காண்பாய்!

24

பல்வகை உணவைக் கொண்டு
 பருமனாம் வயிற்றைத் தூர்த்தே
 அல்வழி சேர்வார் போல
 அறிவறப் போக வாழ்வில்
 இல்லுள துணையை நீங்கி
 இயல்பெனப் பலரைச் சேர்ந்து
 சொல்லரு நோய்கள் சூழ்ச்
 சோர்வுறல் ஏனோ? சொல்வாய்.

25

குன்றென உயர்ந்து தோன்றிக்
 கொன்றிடு முலைகள் என்றும்
 நின்றிடா; எழிலைச் சேர்க்கா;
 நீசரோ அறியார் ஈதை!
 ஒன்றினில் ஒன்றொ துங்கும்
 உறவினில் மட்டும் அன்றி
 ஒன்றியே துணையோ டென்றும்
 உறையவும் இன்பம் உண்டே!

26

பணத்தினுக் காக இங்குப்
 பனிமொழி மனையாள் தன்னை
 உணவென விருந்தாய் யாரும்
 உவந்திடப் போக்கி நிற்கும்
 குணமுடை மாந்தர் காண்பாய்!
 குறுகிய அன்னார் வாழ்வு
 பிணத்தினும் பெரிய தாமோ?
 பேதைமை! ஆய்ந்து சொல்வாய்.

27

வறுமையில் வாடிச் சோர்ந்தும்
 வாழ்வினில் பற்றுக் கொண்டு
 சிறுமையை ஏற்போர் அன்னோர்
 செய்கையில் பொருளும் உண்டு.
 செறுவரு செல்வம் நீங்காச்
 சிறப்பறு துணையைப் பெற்றும்
 பிறதுணை நாடிச் சோரும்
 பேதைமை, சீச்சி! வெட்கம்.

28

3. என்னவள்!

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

தென்னையதன் முற்றாத திரண்ட காய்கள்
 தேர்ந்ததனால் இணையாகத் தெரிவை மார்பில்
 மன்னுபுகழ் எண்ணியன்றோ மகிழ்ந்து சேர்ந்து
 மையலினைத் தோற்றுவித்து மனத்தை வாட்டும்!
 என்னுயிரில் தன்னியல்பாய் இணைந்து தங்கி
 ஏக்கத்தை ஊக்குவிக்கும் எழிலார் மார்பள்
 தென்னையதன் பாளையெனச் சிரிப்பாள்! கொஞ்சும்
 தென்னவளோ என்னவளே; தேனே! தேனே!

4. மாடத்து மணிவிளக்கே!

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

மிடுக்குடனே பறந்துவந்த வல்லூ றொன்று
 மின்கம்மி மேலூர்ந்து மெல்லத் தங்கும்;
 அடுப்பதிதோ? உரைக்கவென அச்சம் கொஞ்ச,
 அழகுகிளி எனைப்பார்க்கும்; அருளை வேட்கும்!
 விடுகவென வல்லூறை வேண்டிக் கொண்டால்
 விட்டிடுமோ தன்னிரையை மேன்மை கொண்டு?
 துடுக்குடனே தோளசைக்கக் கம்பம் தன்னைத்
 தொட்டதனால் மின்தாக்கச் சுருண்டு வீழும்.

1

மந்தமதி கொண்டதனால் வல்லூ றாங்கே
 மறைந்திருந்த மின்வலியை உணரா தாகித்
 தந்ததன்றோ தன்னுயிரை; அதனால் அன்றோ
 தப்பித்துக் கொண்டதந்த தத்தை வாழ்வு!
 விந்தையிதோ உன்நினைவும் அந்த வேளை
 விரைவாக எனைச்சேரல்? வியப்புக் கொண்டேன்!
 அந்தநிலை உனக்கொருநாள் அமையக் கூடும்;
 ஆனதினால் என்னுயிரே, அணைவாய் இன்றே.

2

கேடறியா என்நினைவைக் கிளியே ஒப்பக்
 கிஞ்சித்தும் இரக்கமின்றி வஞ்சி நெஞ்சக்
 கூடதனில் பூட்டிவைத்தும் கொஞ்ச அஞ்சும்
 கொடுமைக்கும் முடிவுமுண்டு; குழைதல் வேண்டா;
 நாடகத்து நாயகிபோல் நடிப்பாய் என்றால்
 நல்லதொரு முடிவுண்டு; இல்லை என்றால்
 மாடத்து மணிவிளக்கே, மாணே, உன்னை
 வலிந்தடைந்து மகிழ்விப்பேன்; மாற்றங் காணேன்.

3

5. உவமை இல்லாள்.

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

ஏடொன்று கையேந்தி வந்தே, ஏனென்
எண்ணத்தைத் திசைமாற்றி வைத்தாள்? அன்னப்
பேடன்றோ நானென்று பேசும் அந்தப்
பிழையற்ற நடையன்றிக் கண்ணும் வெற்றுக்
கூடென்றே எனைமாற்றிக் கொல்ல, மார்பைக்
குலுக்கிப்பின் சிரித்திட்டே நிற்பாள்! நேராம்
ஈடொன்றை நான்தேடி இளைத்தும் எங்கும்
யாதொன்றும் காணாதேங் கித்து டிப்பேன்.

1

முகிலென்பேன் அளகத்தை; ஆனால், வண்டு
மொய்மலர்க்கு முகிலெங்குப் போகும்? நாளும்
மகிழ்வூட்டும் முகமேய்க்கும் மதியை? எண்ணில்
வாய்க்குமோ இரவன்றிப் பகலில்? தூங்கும்
நகிலுக்குத் தெங்கொக்கும் என்றால், தெங்கும்
நாணற்றுத் தலைதூக்கி நகைக்கா தன்றோ?
துகிலுக்குள் மறைந்தசையும் தொடைக்கோ காற்றில்
துவண்டாடும் மென்வாழை தோதாம்? இல்லை!

2

வேலொக்கும் விழியென்பேன்! வேலோ செய்த
வெந்நோய்க்கு மருந்தாகா; இன்பம் சேர்க்கா.
சேலொக்கும் என்பேனேல், சிரித்துச் சீறிச்
சிதைக்கின்ற திறஞ்சற்றும் சேலுக் கில்லை.
சூலுற்ற மழைமேகம் என்னில் யார்க்கும்
சொத்தாகா; பொதுவாகும்! சொல்லத் தோதாய்
ஞாலத்தின் முடுக்கெல்லாம் நாடி ஆய்ந்தும்
நானுவமைக் கண்டேனில்; நன்று! நன்று!

3

6. சாந்தி எங்கே ?

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

செம்பருத்திப் பூப்போன்ற சிவந்த மேனி;
செழிப்புடனே எழில்குலுங்கும் திரண்ட தோற்றம்;
அம்பனைய அருள்சுரக்கும் அழகு கண்கள்;
அசைந்தாடும் கருங்கூந்தல், அனிச்சம் அன்னாள்;
கம்பனரு கற்பனைக்கும் எளிதில் எட்டாள்;
கண்டிட்டால் எவநெஞ்சும் கலக்கம் கொள்ளும்;
தும்பறுந்த கன்றெனவே துள்ளிச் செல்லும்
கோகையலில் உவந்தினைவே சுயரைக் கட்டும்

1

பூந்தளிர் சிறந்ததென்பார் பூவை நல்லாள்
 பொழில்முகத்தைக் கண்டறியார் போலே! கார்நேர்
 கூந்தலது நறுமணத்தில் கோடி இன்பம்
 கொண்டிடலாம் ஒருநொடியில்; கொஞ்சம் பேச்சில்
 தீந்தமிழின் திறம்யாவும் தேனாய்க் கொஞ்சம்;
 தெரிவையவள் தவழ்ந்திடுவாள் தெப்பம் ஒப்ப.
 சாந்தியெனப் பெயர்கொண்டாள், தாகம் தந்தாள்;
 சாகின்றேன்; ஏனென்றால் சாந்தி இல்லை.

2

திருமணத்தை வெறுத்தொதுக்கும் தீமை நெஞ்சில்
 சேர்ந்ததுதான் எப்படியோ? தேர்ந்தேன் இல்லை.
 இருபதுக்கும் மேலகவை இரண்டும் நான்கும்
 இன்றோடு முடிந்திட்டும் இவளின் வாழ்வில்
 அரும்பவில்லை ஆசையென்றால், அதற்கிங் கேதோ
 அடிப்படையும் இருந்திடனும், அறிந்தார் எண்ணி
 அருளுளத்தால் உரைத்திட்டால் ஆட்டங் கொண்ட
 ஆருயிரை மீட்டிட்ட பேறு கிட்டும்.

3

7. பவளச் செவ்வாய்.

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

சீவிட்ட கூந்தலினைச் செழிப்பாய் உள்ள
 தேர்மீது தவழவிட்டு மானை ஒப்பத்
 தாவியிவண் ஓடிட்ட தன்மை கண்டு
 தத்தளித்தேன் சிற்றிடையின் தளர்ச்சி எண்ணி.
 ஈவிகழ்ந்து மெய்யழகால் என்னை நாளும்
 இரவுபகல் பேதமின்றிக் கொல்லு கின்றாய்!
 பாவியிவண் ஏனுன்னைப் பார்த்திட் டேனோ?
 பாரிதிலே பித்தனென வாடு வேனோ?

1.

வேலொத்த விழியென்றால் புருவம் வில்லே!
 வேறென்ன சொல்வதுண்டு? தெரிந்தால் சொல்வாய்.
 நூலொத்த இடையினிலே குடத்தை ஏந்தி
 நோக்காமல் நோக்கியெனைச் சிறுகக் கொல்வாய்;
 காலொல்கும் நிலைவரைக்கும் காத்தி ருந்தால்,
 கணநேரம் காட்சிதந்து கடுகிச் செல்வாய்;
 பாலொத்த மனத்திடத்துப் பரிவு கொண்டு
 பருகுதற்கு நீதருவாய் பவளச் செவ்வாய்.

2.

மானொப்ப எனைக்கண்டால் மறைந்து கொள்வாய்;
 மாற்றமென்ன என்னிடத்து நீயும் கண்டாய்?
 நானிங்குச் செய்தகுற்றம் ஒன்றே உண்டு;
 நங்கையுனைக் காதலித்தல் குற்றம் என்றால்!
 தேனொத்த உன்னுடலைச் சேர்வ தற்குத்
 திண்டோளன் வேறொருவன் வரவா வேண்டும்?
 ஏனின்னும் தயங்குவதோ? நாணம் என்ன?
 ஏழையெனக் கருட்செய்து வாழ்விப் பாயே!

3.

பூங்கொடியே, பூமலரே, பொன்னே, முத்தே;
 பூமுடித்தாய் கூந்தலிலே எனையும் சேர்த்தே!
 மாங்கனியின் நறுஞ்சுவையை இதழில் கொண்டாய்;
 மதித்தொருநாள் கனவில்வந் தெனக்கே தந்தாய்!
 தீங்குரலில் பண்ணிசைப்பாய்; தெரிந்தொ மற்றோ
 தீயவனாம் என்னையதில் மயக்கித் தைப்பாய்!
 ஏங்கியமும் என்மனதின் ஏக்கம் போக்க,
 ஏந்திழையே எனையணைக்க வருவாய் திண்ணம்.

4.

8. வித்திட்டால் முளைகிளம்பும்; அறியார் யாரே?

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

தேனுண்டு மயக்குற்றுச் சிரித்து வண்டு
 தெளிவற்றுப் பண்ணிசைக்கும், திரியும் எங்கும்;
 வானன்று முழுமதியில் மகிழ்வு கொண்டு
 வருகவெனத் தென்றலுக்கு வாழ்த்துக் கூறும்;
 நானன்று தனிமையிலே மாலை வேளை
 நலிவுற்ற நிலையினளாய் இருந்த காலை
 வானின்று பிறந்தனென வந்தான் பக்கம்;
 வடிவழகில் உளமயங்க நீத்தேன் ஏக்கம்!

1.

மூவெட்டு வயதெனக்கு முடிந்தும் பெற்றோர்
 முனையவிலை திருமணத்தை முடிக்க என்றால்
 மேவிட்ட உடலுணர்வை, வெம்மைத் தீயை,
 விலக்கிடவும் வலியவளோ? இல்லை; இல்லை!
 வாவிக்குள் உறைந்தாலும் வஞ்சக் காமம்
 வஞ்சியரை விடுதலில்லை; அஞ்சார் யாரே?
 தாவிட்ட கருவிழியைத் தடுத்த லற்றுத்
 தவித்திட்டேன்! உடலுணர்வோ தணலாய்த் தீய்க்கும்!

2.

அருகமர்ந்தான்; துணுக்குற்றே அகல நானும்
 அசைந்திட்டேன்; இயலவில்லை! அவனின் கைகள்
 உரிமையுடன் இடையணைய உருண்டு கொங்கை
 உள்ளாடை அழித்தனவே; வெட்கம்! வெட்கம்!
 இருமலைபோல் பெருகிட்ட எழிலால் அன்னோன்
 இற்றிட்ட உளத்தினனாய் எதுவும் எண்ணான்.
 உருவழிந்து முலைமுகங்கள் சிவக்க ஒன்றி
 உறைந்திட்டான் உயிர்நிலையில்; உவகை சேர்த்தான்

3.

நிலமெனவே எனைக்கொண்டான்; நிலத்தின் மேலே
 நிறைந்துள்ள தடைகளையே களைவான் என்ன
 நிலவொளியில் எழிலுடலின் உடைகள் நீக்கி
 நிலமாழ்ந்து நீர்ப்பாய்ச்சி வித்தை இட்டான்.
 நிலமெனவே நானங்குத் தீயோன் செய்த
 நெறியற்ற செயல்யாவும் பொறுத்த தன்றிப்
 புலனைனத்தும் ஒருங்கிழந்து புணர்ந்தேன்; அந்தப்
 பொல்லாதான் இன்னொரு போனான்! ஐயோ!

4.

வித்திட்டால் முளைகிளம்பும்; அறியார் யாரே?
 வீணவன் அறியானோ விளைவை? சொல்வீர்.
 முத்தங்கள் பலகோடி முதலில் பெற்றான்;
 முடிவிலவன் பெரும்பழியை எனக்குச் சேர்த்தான்!
 சித்தத்தை இழந்தவனைச் சேர்ந்தேன்; அந்தச்
 செய்கையினால் ஊர்தூற்றும் சிறுமை பெற்றேன்!
 வித்திட்டோன் அருகில்லை; விரைவில் நானோ
 விளைத்திடுவேன் நன்முத்தை; வினையைப் பாரீர்.

5

9. நல்லதுவோ கைம்மை? நவில்.

(நேரிசை வெண்பா)

முத்தமிழாம் முக்கனியை மூலமாய்க் கொண்டதனால்
 தித்திக்கும் செந்தமிழ் தேனாகும் — அத்திறத்த
 நூலதனைக் கையெடுத்து நுண்ணிடையாள் வந்தாளே
 கோல முகமலரைக் கொண்டு. 1.

பழித்திடுஞ் சிற்றிடை பண்ணிய பாடு
 கொழித்திடுங்கொங் கைதுள்ளும்; கோவை — செழித்திடும்
 அன்பெனுங் காதலினை அங்கெனக்கே போதித்தாள்;
 என்செயல் வாழ்வில் இனி? 2.

பதினெட்டும் ஆகாப் பருவவெழில் பெண்ணாம்;
 பதியை இழந்தாளாம் பத்தில்! — விதியை
 மதியாலே வெல்வதற்கு மண்டியிட்டாள்; அன்பு
 நதியினிலே ஆழ்த்திவிட்டாள்! நன்று. 3.

முன்னம் அறிந்ததில்லை; மூத்தவர்கள் சொன்னதில்லை
 அன்னம் அழுதிடுமே ஆத்திரத்தில்! — இன்னுங்கேள்;
 கன்னல் மொழியானைக் கண்டுவிட்டேன்; ஆனதினால்
 தென்றல் எரிக்கின்ற தென்? 4.

அத்தான் எனவவளும் அன்போ டழைத்திடவும்
 மத்தால் புடைத்தாளாம் மாமியுமே! — பித்தந்தான்!
 எத்திறத்தார் சேர்ந்திங் கெதிர்த்தாலும் நாங்களினி
 பத்திரமாய் வாழ்வதையே பார். 5.

கொஞ்சிக் குலவிக் குறுநகை மிஞ்சிட
 வஞ்சிக் கொடியாய் வருபவள் — மஞ்சத்தில்
 தஞ்சம் அடையத் தயங்குவாள்; தாங்கொணா
 நெஞ்சம் அலைய நினைத்து. 6.

கட்டி அணைத்ததுமே காதல் மொழிப்பேசி
 வட்டி யுடன்சேர்த்து வானெனவே — அட்டியின்றிக்
 கொட்டிக் குவித்திடுவாள் கொஞ்சுவாய் நொந்திடவே
 மட்டிலா இன்பத்தில் மாதா. 7.

10. பெண்ணின் பெருமை.

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

கண்களில் என்றும் தண்மை;
 கண்ணியம் செயல்கள் தம்மில்;
 பண்ணெனும் பேச்சில் அன்பு;
 பணிவுடன் பழகும் பண்பு;
 மண்ணெனத் தாங்கும் தாய்மை;
 மனதினில் ஓங்கும் தூய்மை;
 பெண்களே வாழ்வின் கண்கள்!
 பெருமையைப் போற்றி வாழ்வோம். 1.

பெண்மையைப் போற்றும் பண்பு
 பெருகணும் நாட்டில் நம்பு.
 பெண்மையின் குணங்கள் தம்மால்
 பேதைமை மறையும் நம்பால்!
 எண்ணிலா நன்மை சேரும்;
 இயைந்திடு துன்பம் தீரும்.
 உண்மையில் பெண்கள் இன்றேல்
 உலகினில் ஒன்றும் இல்லை. 2.

11. என்னரு மருகனே, இனிது வாழ்க!

(நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா)

அன்பும் பண்பும் அமைந்திடப் பெற்ற
 என்னரு மருகா, இனிது வாழ்க.
 நினைத்ததை முடிக்க நெஞ்சில் உரமும்
 வினையினை எதிர்த்து வென்றிட மதியும்
 இருந்தால் போதும்; எல்லாம் கூடும்.
 கருத்தாய்ப் படித்திடு; கடமையைக் கருதிடு.
 கவலையை மறக்கக் கற்றிடு முதலில்!
 எவரையும் பொறுத்தல் என்றும் உரித்தாம்!
 எண்ணித் துணிக; எடுத்ததை முடிக்க!
 உன்னை நம்பு; உழைப்பை நம்பு!
 நன்றே நினைக்க; நன்றே நவில்க;
 அன்றேல் துன்பம் அணைந்திடும் விரைந்து.
 சொல்பவன் மாமன்! சூதும் உண்டோ?
 நல்லவர் நட்பை நாடிப் பெறுக.
 மற்றவர் சொல்லில் மாற்றங் காணும்
 குற்ற மில்லாக் கொள்கை யாள,
 படித்துச் சிறந்து பண்பில் தெளிந்து
 பலரும் போற்ற உலகில் உயர்க!
 ஊழ்வினை அகல உள்ளம் மகிழ
 வாழ்க்குவன் நானே; வளர்க நீயே

12. மருகா, கேள்.

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

கண்ணனைய என்னினிய மருக, உன்றன்
 கருத்தோங்க அகம்நிறைய வாழ்த்து கின்றேன்.
 உண்டுறங்கி உயிர்வாழும் உலகந் தன்னில்
 உண்மைக்கோர் உறைவிடமாய் உள்ளம் வாழ்க;
 தண்ணிலவாய்ப் பூம்பொழிலாய்த் தகையோய் வாழ்க;
 தாழ்வகற்ற வந்தனெனத் தனித்து வாழ்க;
 எண்ணமெலாம் நிறைந்தினிக்கும் மருகா, நீயே
 எல்லார்க்கும் நல்லனென இணைந்து வாழ்க.

1

இல்லார்க்கோ இந்நாட்டில் எதுவும் இல்லை;
 இருப்பவர்க்கோ பொன்னாடை எல்லாம் உண்டு.
 நல்லவரும் வல்லவரும் நடுங்கி வாழ
 நாட்டிலுள்ள செல்வரெல்லாம் நகைத்து வாழ்வார்.
 புல்லருக்கே மேன்மேலும் செல்வம் சேரும்;
 புத்திகெட்ட அரசினரும் போற்றி நிற்பார்.
 செல்வரெலாம் கள்வரெனச் சொல்வேன்; உண்மை!
 சிந்தித்தால் தெரியவரும் நாட்டின் தன்மை.

2

நன்னிலமாம் இந்நிலத்தை நலிவு செய்யும்
 நடித்துரைப்பார் பொய்யுரையை நம்ப வேண்டா!
 தன்னலனே பெரிதென்பார்; தவறு செய்வார்;
 தகைமையற்ற செயல்கட்கும் சளைக்க மாட்டார்!
 கன்மனத்தார் செய்தீமை கண்டும் சான்றோர்
 கண்ணிருந்தும் குருடரென ஒதுங்கிச் சோர்வார்.
 வன்மையற்ற ஆளுனரோ வளைந்து செல்வார்;
 வளர்ந்துவரும் என்மருகா, நிமிர்ந்து செல்க.

3

பணமென்றால் வாய்பிளப்பார்; ஐயோ மக்கள்!
 பசியோடு வாடுவரோ பண்பைக் காப்பார்?
 குணமற்றுக் கொள்ளையரும் தேர்தல் என்றால்
 கொட்டிடுவர் பொருள்மிகுத்து; வெற்றி கொள்வார்.
 உணவிற்கே உழைத்தோயும் மக்கள் எங்கே
 உயர்வான ஆளுநரைக் காணக் கூடும்!
 மணமில்லா மலரணியை அணிந்து வாடும்
 மக்களுக்காய் என்மருகா, எண்ணி வாழ்க.

4

இழைத்திடுவார் கொடுமைகளைச் செல்வர் என்னும்
 இழிநிலைமை அழிந்தொழிய வழியைச் செய்வாய்.
 உழைப்பவரே இந்நாட்டில் உயர வேண்டும்;
 உண்டிடுக்கி மக்களென உலவு வேண்டும்;

பிழைப்பதற்கும் வழியில்லை என்று சொல்லும்
பிற்போக்கு நிலையறவே மறைய வேண்டும்!
தழைத்திடனும் வளங்களெங்கும்! அதனால் பின்னர்ச்
சரிந்திடுமே இல்லாமை! என்னை நம்பு.

5

எண்ணிடுவாய் பன்முறையும்; எண்ணிப் பின்னே
எடுத்திட்டால் முடித்திடுவாய்; எதிர்ப்பைப் பாராய்.
கண்ணிருந்தும் குருடரென இருட்டில் வாழும்
கருத்தற்ற மக்களுக்காய் இரக்கங் கொள்வாய்.
உண்பதற்கும் உணவின்றி உழைக்கும் மக்கள்
உறுதுன்பம் போக்கிடநீ உறுதி ஏற்பாய்.
பண்புணராச் செல்வர்தம் பகைதான் தங்கும்;
பணிந்திடினோ உழைப்போரைப் படுத்தும் துன்பம்.

6

அனுபவத்தில் சிலவுரைப்பேன், அதையுங் கேட்பாய்;
ஆய்ந்துணர்வாய்; செயல்படுவாய்; அச்சம் வேண்டா.
உனக்கெனவோர் அறிவார்ந்த உள்ளம் வேண்டும்;
உணர்ச்சிக்குச் சிறிதளவும் உறவு வேண்டா.
கனவெனவே கானலெனக் காதல் மாறும்;
கலந்திட்ட பெண்ணெழிலாள் நினைவே மீறும்;
மனமலைந்து சாகின்றோர் அதனால் பல்லோர்!
மாற்றமிலா என் மருகா, ஆய்க; கொள்க.

7

இளவுணர்வு நன்னெஞ்சில் இயங்கு ஞான்றே
எடுத்ததனை முடித்திடுவாய்; ஏனோ என்றால்,
பிளவுபட உன்னெஞ்சம் பின்னே வாழ்வில்
பெற்றிடுவாய் குடும்பமெனும் பெரிய துன்பம்!
உளமிணைந்த துணையெனிலோ ஓங்கும் இன்பம்!
உண்மையிது; நன்குணர்க; உறுதி ஏற்றால்
உளரெவரோ உன்னெதிரில்? உள்ள மட்டும்
உழைப்பவர்க்கே உறுதுணையாய் மருகா வாழ்க.

8

13. எழுந்திடுவீரே!

(நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா)

என்னரும் தாய்மொழி என்றிளம் தமிழ்மொழி!
வாழ்ந்திட வாழ்வு; வாடிடத் தாழ்வு!
கன்னல் சாறும் கனியின் சுவையும்
தண்ணொளி நிலவும் தவழ்தண் தென்றலும்
ஒன்றாய்க் கொண்ட உயர்தனிச் செம்மொழி!
நன்றாய்க் கொள்வீர் நலம்பல பொங்க.
அன்னை மொழிக்கிங் காக்கம் சேர்க்க
உன்னுக அனைத்தும்; உயிரும் பெரிதோ?
பெற்ற தாய்க்கோர் உற்ற மகவாய்
மொழியைக் காக்க விழியும் ஈவீர்!

பொல்லாப் பிறமொழி போற்றுங் கயவர்
நில்லார் நம்முன்; நிமிர்ந்து எழுவீர்!
வாழையின் கன்றாய் வளர்ந்த புல்லர்
தாழையுள் பாம்பே! வாழ்ந்திடல் தீம்பே!
மதுவில் ஆழ்ந்த மடையரைத் தடுக்க
எதுவும் செய்வோம்; எழுந்திடுவீரே!

14. எது கவிதை?

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

காடுவெட்டி நாடாக்கக் கத்தி யோடு
கைக்கருவி சிலபோதும்; உணர்ச்சி வேண்டா.
பாடுபட்டி யாப்பணிகள் படித்துத் தேர்ந்தும்
பாட்டெழுத அவைகளினும் உணர்ச்சி வேண்டும்!
கூடுவிட்டிங் குயிர்பிரிந்தால் காடே கூடும்!
கொள்கையிலாக் கவிதைகளும் கூடே ஆகும்!
ஏடுகளில் பெய்வதெல்லாம் கவிதை இல்லை;
எண்ணத்தில் மலர்வதொன்றே கவிதை யாகும்! 1

கவிநடையும் உரைநடையும் வேறு வேறே;
கவிநடையில் அமைந்தவெலாம் கவிதை ஆமோ?
துவர்நிலத்தில் ஊறுகின்ற நீரும் நீரோ?
தோண்டுமணற் சுரப்பொன்றே கவிதை ஆகும்!
புவியுயரக் கவிபாடும் புலவர் என்றும்
பொருளுக்கு விலைபோகார்; பொதுமை காண்பார்!
கவிஞருளம் உணர்வுள்ளம்; கனிந்த உள்ளம்!
கற்கண்டு சொற்படைப்பர்; கவிஞர் வாழ்க. 2

15. புதுமை இல்லை!

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

ஐயிரண்டு மாதங்கள் அன்னை என்னை
அடிவயிற்றில் அடைத்திருந்த அந்த நாளும்
கையிரண்டில் மெய்தாங்கிக் கண்ணே என்று
களிப்பொடு முத்தமிட்டுக் களித்த போதும்
பையெடுத்துக் கைகொடுத்து “மைந்தா, நீயும்
பள்ளிசென்று கல்விகற்றுப் பழகு” என்று
மையெழுதி வழியனுப்பி மகிழ்ந்த போதும்
வாழ்க்கையிலே ஏதுமொரு புதுமை இல்லை. 1

கல்லூரி விடுதியிலே வந்து தங்கிக்
காலமெலாம் கண்விழித்துக் கற்ற போதும்,
பொல்லாத நண்பர்தம் கூட்டத் தாலே
பொறியாள நெறிகெட்டுத் திரிந்த போதும்,

இல்லாத எண்ணமதைச் சுமந்து நெஞ்சில்
 இயல்மறந்து நிலையிழந்து தவித்த போதும்,
 எல்லாரும் செல்லுவழி என்ப தல்லால்
 எனக்கெனவோர் வாழ்க்கையிலே புதுமை இல்லை! 2

பெண்ணாளென் முன்னின்று பேச்சி னாலும்
 பேரெழிலின் அமைப்பான உடலி னாலும்
 கண்ணாலே மொழிபேசிக் காவி யங்கள்
 கணக்கின்றிக் காதலிலே படைத்த போதும்
 எண்ணாமல் நெஞ்சத்தை இழந்த தன்றி
 என்றும்போல் என்காதல் அழிய வாடி
 உண்ணாமல் உறங்காமல் உழன்ற போதும்
 உண்மையிலே இயல்பன்றிப் புதுமை இல்லை! 3

மனையியென்ற மலரொன்றை மணந்து வாழ்ந்து,
 மக்களையும் பெற்றதனால் மகிழ்வில் ஆழ்ந்து,
 வினையென்ற துன்பத்தில் வெட்கித் தாழ்ந்து
 வீணுக்கே இவ்வலகில் சிலநாள் தங்க
 எனைமறந்தே இறுதியினில் உயிரோ நீங்கும்!
 ஏன்பிறந்தேன், என்செய்தேன்? எதுவும் இல்லை.
 அணையுடைந்த நீரெனவே ஆவி போகும்.
 அன்றுமுதல் இன்றுவரைப் புதுமை இல்லை! 4

16. மூப்பு.

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

தடியூன்றி அசைந்தாடித் தள்ளா மூப்பில்
 தடுமாறி மிகவருந்தித் தனியே மெல்ல
 அடிபேர்த்து வைத்திடுவான் அகத்தை ஆளும்
 ஆசைக்கு மூப்பறியா அந்தக் கூனன்!
 விடியற்கும் முன்னெழுந்து வீட்டை விட்டு
 விரைவாகப் புறப்பட்டும் மீட்சி இல்லை.
 கடிவாளம் இல்லாத காளை போலக்
 கால்களவன் ஆணைக்குப் பணிதல் இல்லை. 1

எடுத்துவைத்தான் இரண்டடிகள் என்றே சொன்னால்
 எழுந்திடுமே பெருமூச்சும், என்ன செய்வான்?
 அடுத்தடுத்து நடந்தாலோ ஆட்டங் கண்ட
 அவனுடலம் அசைந்தாடி அச்சம் சேர்க்கும்;
 கொடுத்துவைத்த கொள்முதலும் கொஞ்ச மென்றே
 குறைமறந்து முன்னசையக் குழந்தை ஒன்று
 பிடித்திருந்த தடியினையும் இடறித் தள்ளப்
 பின்னுக்கு நிலைகுலைந்து மண்ணில் வீழ்ந்தான். 2

17. அன்னையின் வாழ்த்து.

(நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா)

பிறப்பார், இருப்பார், பின்னே சிறிதும்
 சிறப்பும் இன்றிச் செத்து மறைவார்.
 அறியார் யாரே? ஆயினும் என்ன?
 குறிக்கோள் இல்லை; கொடுமை! கொடுமை!
 இத்தகு உலகில் ஏற்றங் கொண்டு
 முத்தமிழ்ப் போற்றும் உங்கள் முயற்சி
 வளர்பிறை நிலவாய் வளர்க நாளும்!
 தென்றல் ஒப்ப என்றும் வாழ்க!
 உங்கள் முயற்சி உள்ளத் துயர்ச்சி!
 எங்ஙனம் மறுப்பர் எதிரிகள் கூட?
 துணிவு கொண்டு தொடர்க பணியினை;
 பணிந்து செல்லும் பழக்கம் வேண்டா.
 எண்ணி ஆய்ந்த வண்ணம் செயலைத்
 திண்ணிதின் முடிக்குந் திறமை பெறுக.
 முடிவை நோக்கி முதலில் வாடும்
 அடிமை வாழ்வில் அமைதி உண்டோ?
 நன்மை தீமை நம்மன ஆக்கமே;
 இன்மையும் வளமும் இயல்பில் ஒன்றே;
 பொருளில் நாட்டம் அருக வேண்டும்;
 அருளே நெறியாய் அன்பே உயிராய்க்
 கொண்டிட உலகம் கண்டிடும் அமைதி!
 தொண்டு மனங்காள்! தூய இனங்காள்!
 அந்தநன் னானை அகத்தில் ஆழ்ந்து
 சிந்தனை செய்து செயல்படு வீரே!

18. விவேகாநந்தர்.

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

இளமையிலே இறைவனையே உணர்ந்து ஏற்றி
 இன்றைக்கும் நம்மனத்தில் இருக்கும் ஞானி;
 வளருமெழில் புத்துலகின் வாட்டம் போக்க
 வழிமுறைகள் வகுத்ததனால் வாழ்தல் காணீர்!
 களர்நிலத்துப் பிறந்தவைப்பு; கன்னல் ஊற்று;
 கவலைக்கு மருந்தீந்த கடவுள் மாற்று!
 தளரிந்து சமயத்தைத் தனித்து நாட்டித்
 தாளாண்மை மேற்கொண்டார் இவர்போல் உண்டோ?

1

ஆசிரியர் அறிவுரையை அகத்தில் ஊன்றி
 அறவழியில் பணிபுரிந்த அரிய தொண்டர்.
 மாசிரிந்த நல்வாழ்வாம் மறையோர் வாழ்வு;
 மனதடக்கிச் செயல்புரிந்தார் மறையத் தாழ்வு!

பேசியதோ அறநெறியை உலகம் எங்கும்;
 பேதைமையும் மனத்திழிந்து நாளும் மங்கும்!
 ஈசனுடை அருள் கேட்டார்; எதற்கோ என்றால்
 என்றுமுள வறுமையினைக் கொன்று காக்க. 2

புல்லோர்க்கும் இரங்குகின்ற புனித உள்ளம்;
 புத்தன்தன் வழித்தோன்றல், புதுமை உண்டோ?
 இல்லாமை இல்லையெனச் சொல்லும் வண்ணம்
 இன்னுடலின் நிலைமறந்திங் குழைத்த செம்மல்!
 கொல்லாமை அறமென்னக் கொண்ட கொள்கை;
 கொந்தளிக்கும் அலைகடலும் குழையும் முன்னால்!
 வல்லோர்க்கும் நல்லோர்க்கும் வாய்த்த செல்வம்;
 வழிவழியாய்ச் செழித்தென்றும் வளரும் உள்ளம். 3

அங்கிங்கு மாற்றமின்றி எங்கும் உள்ள
 ஆண்டவனே அனைத்திடத்தும் உள்ளான் என்று
 பொங்கியெழு நல்லருளால் போற்றிச் சொன்னார்;
 பொல்லாங்கு செய்வோரும் ஏற்று நின்றார்.
 தங்கலிலாப் பொருளிடத்து வேட்கை கொண்டு
 தவறிழைப்போர் தமையுணர்ந்து செழித்து வாழ
 எங்குமுறை இறையுணர்வை ஈந்த தெய்வம்;
 இன்றைக்கும் அடிபோற்றி; ஏற்றும் வையம். 4

19. பின்னோய், வாழ்க

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

முக்கனியின் மிக்ககவை பேச்சில் கொண்ட
 முன்னவராம் அண்ணாவின் பின்னோய், வாழ்க.
 தக்கவொரு பொறுப்பின்று தாங்கப் பெற்றீர்;
 தனித்தென்றும் சிறக்கவென்று வாழ்த்து கின்றோம்.
 திக்கனைத்தும் உமதாற்றல் சிறக்கக் கண்டால்
 தீந்தமிழாய் இனிக்குமன்றோ நல்லோர் நெஞ்சம்!
 மக்களுடை வாழ்விற்காய்த் தன்னைத் தந்த
 மாமேதை வழிநடப்பீர்; வாழ்த்து கின்றோம். 1

யாராண்டால் என்னவென்றே இந்நாள் மட்டில்
 இருந்திருந்த எல்லாரும் இன்பங் கொள்ளப்
 பாராளும் பொறுப்பினிலே இனியர் உம்மைப்
 பங்குகொளப் பணித்திட்ட முதல்வர் தம்மைப்
 பாராட்டச் சொற்களையே தேடி ஆய்ந்தும்
 பயின்றிட்ட சொற்களினால் பயனும் இல்லை.
 சீரோடு பெருவாழ்வு தமிழர் காணத்
 திண்மனத்தோ டருள்நெறியும் சேர்த்து வாழ்க! 2

எங்களிலே ஒருவரென இருந்தீர் அந்நாள்;
 எங்களுளம் நீரறிவீர்; சொலவா வேண்டும்?
 உங்களையாம் பாராட்ட உரிமை யுண்டு;
 உரிமையிலே சிலசொல்லக் கடமை உண்டு!
 திங்களிலே களங்கமெனத் தமிழர் வாழ்வில்
 தீதிருப்ப தறிந்திடுவீர்; தீர்த்து வைப்பீர்,
 இங்கிதனைச் சொல்வதுவும் தேவை இல்லை;
 எல்லாமும் நீரறிவீர்! இனிய செய்வீர்.

3

இதயமிதில் எழுகின்ற உணர்ச்சி யாவும்
 எழுத்துருவம் பெறுவதில்லை; அரிதும் ஆகும்!
 உதயவனால் உயிர்யாவும் வாழும் என்றால்
 உங்களுடை முயற்சியினால் தமிழர் வாழ்வார்.
 மதிநலமும் நாநலமும் வாய்க்கப் பெற்று
 மாற்றாரும் போற்றிடவே பணிகள் செய்வீர்!
 இதயமெழும் உள்ளுணர்வால் வாழ்த்து கின்றோம்;
 இல்லோர்க்குத் துணைநின்று இனிது வாழ்க!

4

20. இனிக்க இல்லறம்!

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

முழுமதியோ? முகம்தானோ? என்றி யாரும்
 முகம்பார்த்து மயக்கமுறும் எழில் முகத்தார்,
 வழுவறியா நெஞ்சத்தார், வாய்ச்சொல் யாவும்
 வடித்தெடுத்த தேனெனவே இனிமை கூட்டு
 மொழியுடையார், முக்கனியின் சுவைசி றந்தார்,
 மொய்குழலார், இளமங்கை துணையே ஏற்றீர்!
 விழிகளையே இமைகாத்தல் ஒப்ப முன்னோர்
 வழிநடக்க எனச் சொல்லி வாழ்த்து கின்றோம்.

1

எல்லாமே அறிவோம்யாம் என்று சொல்ல
 எல்லாரும் அறிந்துள்ளார்; இருந்தும் சொல்வோம்:
 இல்லாளைத் துணைகொண்ட இந்த வேளை
 எழுகின்ற மகிழ்வென்றும் முகிழ்க்கும் வண்ணம்
 எல்லார்க்கும் நல்லோனாய் ஏதம் நீங்கி
 இல்வாழ்க்கை தொடங்கிடுவீர்; இனிக்கும் முப்பால்
 சொல்லொப்ப நடந்திடுவார் என்றும் எங்கும்
 சுவையன்றி வேறெதுவுங் கண்டார் இல்லை!

2

ஒன்றிரண்டென் றெதிலும்நீர் எல்லை வைத்தே
 உயர்செல்வம் தமைப்பெற்று மகிழ்வு கொள்க.
 வென்றிடுவீர் செயலனைத்தும் ஒன்றிச் சேர்ந்து!
 விளங்கிடுவீர் பிறர்போற்ற அன்பில் தாழ்ந்து!
 தென்றலுமைச் சேர்ந்ததனால் திளைப்புக் கொள்ளத்
 தேனிலவும் ஒளிகூட்டிச் சிறப்ப தாக!
 என்றுமிள செந்தமிழின் இனிமை யொப்ப
 என்வாய்தான் இல்வாழ்க்கை இனிப்பதாக!

3

21. இளைஞனே எண்ணிப்பார்.

(நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா)

திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு.
 பழமொழி இஃதென்? பார்த்தான் இளைஞன்.
 திரவியம் தேடியும் திரைப்படம் நாடு!
 புதுமொழி கண்டான்; புன்னகை கொண்டான்!
 பார்புகழ் நடிகரின் படமே வருகுது;
 ஐந்தா? பத்தா? ஐம்பதா? அதற்கென்?
 முதல்நாள் பார்க்க மொத்தமாய்ச் செல்வோம்!
 படிப்பா? நாளை பார்த்துக் கொள்வோம்!
 வேலையா? நன்று; விடுப்பும் உண்டே!
 ஆம்!ஆம்! இவன்தான் இன்றைய இளைஞன்!
 திரைப்படம் இவனைத் திருப்பி விட்டது!
 கடமையை மறக்கக் கற்றுக் கொண்டான்!
 உண்மையை மறக்க, உறவினைத் துறக்க,
 எண்ணம் தீதுற, எழுச்சி பேதுறப்
 படங்கள் இவனைப் பணித்தன; பணிந்தான்!
 நாட்டின் இளைஞர் நடிகரின் கால்களில்!
 நல்லதோ இளைஞரே? நாடுக நலனே!

22. தமிழா, எழுந்திடு.

எடுப்பு:

தமிழா எழுந்திடு — உன்னரு
 தாழ்நிலை எண்ணிடு.

(தமிழா)

தொடுப்பு:

அமுதான மொழியுன்றன் மொழிதான்;
 அலட்சியம்நீ செய்தாலோ பழிதான்.
 தமிழேற்றக் கொள்வாரோ தயக்கம்?
 தாய்போற்ற வரலாமோ மயக்கம்?

(தமிழா)

முடிப்பு:

உரிமைக் கொருநாடு — இங்கு
 உன்னரு தமிழ்நாடு.
 பெருமையை நீபாடு — மொழி
 பெயர்க்கிடு அகனேடு.

(தமிழா)

தமிழேஉன் மூச்சாக வேண்டும்;
தமிழ்நலனே இங்குன்றன் பேச்சாக வேண்டும்;
எமனேவந் துனைஎதிர்த்த போதும்
எழுகின்ற உணர்வென்றும் தமிழாக வேண்டும்.

(தமிழா)

23. நிமிர்ந்து நில்!

எடுப்பு:

நிமிர்ந்துநில்; தமிழா, நிமிர்ந்துநில்.
நினைப்பதை இன்றே முடிப்போம் என்றே

(நிமிர்ந்து)

தொடுப்பு:

அமுதினும் இனியது தமிழடா;
அதனினும் உயரிய தேதடா!
உமையொரு மாந்தர் ஒடுக்கவோ?
உரிமை இழந்தும் பொறுக்கவோ?

(நிமிர்ந்து)

முடிப்பு:

கோடிச் செல்வம் கூடி வரட்டும்,
கொள்கை ஒன்றே உயிரடா;
தேடி யாரும் நாடிப் பாடிட,
செந்தமிழ்ப் போற்றி உயரடா!
(

நிமிர்ந்து)

உன்னை எதிர்ப்ப துலகே எனினும்
உள்ளம் தளர்வதோ? சொல்லடா?
அன்னைத் தமிழிங் கணைக்க இருக்க
அச்சம் எதற்கோ? நில்லடா!

(நிமிர்ந்து)

24. எங்கள் மொழி.

எடுப்பு:

செந்தமிழே எங்கள் மொழியே;
செங்கரும்பே தங்கு சுவையே!

(செந்தமிழே)

தொடுப்பு:

சிந்தை எல்லாம் மயக்கி
விந்தை எல்லாம் புரியும்

(செந்தமிழே)

முடிப்பு:

செந்தமிழ் எங்கள் பைந்தமிழ்;
செல்வம் நிறைந்த தேன்தமிழ்;
வந்தவர் போற்றும் வண்டமிழ்;
வழிவழி சிறக்கும் நற்றமிழ்!

(செந்தமிழே)

இங்கிதற் கிணைவே றுண்டோ?
எனினஃ திறுமாப் பாமோ?
திங்களுக் கிங்கிணை சொல்லலாம்;
தேன்தமிழ் முக்கெதைக் கொள்ளலாம்?

(செந்தமிழே)

25. குழந்தாய், கொஞ்சங் கேள்.

மழலை பேசங் குழந்தாய்,— உன்
மனதில் மேன்மை கொள்வாய்.
விழலுக் கிறைத்த நீராய்— நீ
விளங்க வேண்டா; ஆராய்.

(மழலை)

நெஞ்சில் இனிமை பொங்க,
நேர்மை எங்கும் தங்க,
அஞ்சும் வாழ்க்கை துஞ்ச,
அன்பு நாளும் மிஞ்ச

(மழலை)

பண்பை இன்றே கற்க;
பகுத்தறி வழியே நிற்க.
மண்ணில் யாரும் ஒன்றாம்;
மதித்துப் போற்றல் நன்றாம் (மழலை)

துன்பம் வந்தால் சிரிப்பாய்— உயர்
தூணைப் போல நிற்பாய்.
இன்பம் உன்னைச் சேர்ந்தால்— என்றும்
இருந்த நிலையில் இருப்பாய். (மழலை)

எதையும் தாங்கும் நெஞ்சம்
இருந்தால் ஊழும் அஞ்சும்.
உதய மலராம் உள்ளம்
உயர மறையும் கள்ளம். (மழலை)

26. தம்பி, உன்னைத்தான் !

எடுப்பு:

முடிந்தால் முடித்துவிடு — இலையோ
முழுதையும் மறந்துவிடு — பிறர்
நடித்தால் நகைத்துவிடு — நீ
நடிப்பதை விட்டுவிடு. (முடிந்தால்)

தொடுப்பு:

நாடுன்னைப் போற்றும்
நாளொன்று வருமே!
ஏடன்று போற்றும்
ஏனினுறு பதற்றம்? (முடிந்தால்)

முடிப்பு:

இன்பமென்ற ஒன்றுண்டு — அதனால்
ஏற்படும் துன்பமுண்டு!
அன்பென்னும் பொருளுண்டு — அடையும்
ஆக்கமோ பலவுமுண்டு. (முடிந்தால்)

கண்டதும் காதல் என்றால்
கருத்தினில் ஏதம் என்றாம்!
கொண்டதும் உறுதி என்றால்
கூடுவது ஆதல் ஆகும்! (முடிந்தால்)

27. சொல்வதைக் கேளம்மா.

சொல்வதைக் கேளம்மா — கேட்டே
சொந்தமாய் ஆளம்மா!
நல்லவன் நீயம்மா — இதுவே
வல்லவன் சொல்லம்மா. (சொல்வதை)

உள்ளத்தில் வேண்டும் அன்பு;
உதட்டில் வேண்டா நம்பு.
பள்ளத்தில் வீழ்ந்த குருடற்கும்
பார்வையாய்ச் செழிக்க பண்பு. (சொல்வதை)

பள்ளியில் படிக்கும் போதினிலே
பண்பைக் கற்றிட வேண்டுமம்மா!
செல்வம் கொண்டே பிறந்தாலும்
செருக்கை நீக்கிட வேண்டுமம்மா! (சொல்வதை)

கள்ள மில்லாக் குழந்தை உள்ளமே
கடவுளுக் குவமை அம்மா — இந்த
நல்லவன் சொல்லை உள்ளத்தில் கொண்டு
நம்பி வாழ்வாய் அம்மா. (சொல்வதை)

28. நண்ப, உன்னைத்தான்.

கவலை களுன்னைப் பற்றட்டும்;
கல்லாய் மனமும் வற்றட்டும்;
புவனம் உன்னைப் போற்றட்டும்;
புகழும் சேர்ந்து ஏற்றட்டும். 1

காதல் என்றால் விரைந்தோடு;
காலம் சொல்லும் அதனோடு!
வேதனை சேர்ந்தால் வியப்பேது?
விளங்கும் தெளிவாய்ப் பிற்பாடு! 2

கடிக்கும் நாயைக் கடிப்பானேன்?
 காலால் அதையே உதைப்பானேன்?
 நடிக்கும் துணையை அணைப்பானேன்?
 நல்ல வாழ்வை இழப்பானேன்? 3

இன்பமோ, துன்பமோ, ஒன்றுதான்!
 இருக்கும் பயனோ சூதுதான்;
 அன்பும் பண்புமே பேறுதான்;
 ஆர்வம் இல்லையோ ஊறுதான்! 4

29. எதையும் செய்வேன்.

எதையும் செய்வேன்; — அதையே
 எண்ணிச் செய்வேன்.
 கதையும் சொல்வேன்; — கருத்தைக்
 கலந்து கொள்வேன். (எதையும்)

உழைப்பவர் வாழ்வு உயர்வது உறுதி;
 உள்ளம் மயங்காதே! — உனைப்
 பழிப்பவர் வாழ்வு அழிவது இறுதி;
 பயந்து தயங்காதே. (எதையும்)

மக்களை மதிக்க மறந்தவர் என்றும்
 மகிழ்ந்ததும் கிடையாது; — அம்
 மக்களைக் காக்கும் மக்களை மக்கள்
 மறப்பதும் கிடையாது. (எதையும்)

இருப்பவர் பக்கம் இருக்கிற ஆட்சி
 என்றும் நிலைக்காது; — நாளும்
 பொறுப்புடன் உழைக்கும் புரட்சி யாளரின்
 புகழும் இளைக்காது. (எதையும்)

ஏழைகள் வாழ்வே எல்லாம் எனக்கென
 இயன்றதைச் செய்வேனே; — அவர்
 கோழைகள் போல வாழ்வது கண்டு
 கொதித்து எழுவேனே. (எதையும்)

பிறப்பவர் யாரும் இறப்பது உறுதி;
 பின்னேன் தடுமாற்றம்? — இங்கு
 இறந்திடும் முன்னே எத்தனை மாற்றம்?
 எல்லாம் ஏமாற்றம்! (எதையும்)

30. குடிமகனே, குடிமகனே!

எடுப்பு:

நெஞ்சில் வேதனை கொஞ்சம் போதெல்லாம் குடி!
மிஞ்சிடும் துன்பம் அஞ்சி ஓடிடும் குடி!

(நெஞ்சில்)

தொடுப்பு:

வஞ்சகர் இடையே வாழ்வதும் கொடுமை!
வஞ்சியை நெஞ்சில் வரித்தலும் கொடுமை!
நஞ்சினும் கொடிய வஞ்சகர் உவகில்
நாலும் மறந்து நகைத்திட நாளும்,

(நெஞ்சில்)

முடிப்பு:

குடிப்பது மனத்தைக் கெடுத்து விடாது;
குடித்துக் கொண்டே சிரி!
இடித்திடு மனைவி நடித்திடாள் இனியும்;
குடித்துக் கொண்டே சிரி!

(நெஞ்சில்)

காதல் கொண்டால் வேதனை!
கலக்கிடும் கெடுத்திடும் மனத்தினை!
வேதனைக் கஞ்சுவான் சோம்பேறி!
வென்றிடக் குடிப்பவன் அறிவாளி!

(நெஞ்சில்)

மனதிற் கஞ்சுதல் மடமையப்பா!
மகிழ்ந்திட நினைத்தல் கடமையப்பா!
குணமெனச் சொல்வதும் கொடுமையப்பா!
குடித்திடல் நம்முடை உடமையப்பா!

(நெஞ்சில்)

போதையின் புலம்பல் ஈதாகும்
பொறுப்பிலார்க் கிதுவே தோதாகும்!
பாதையை விட்டவர் பாடலிது
பகுத்துணர் வென்பதன் தேடலிது!

(நெஞ்சில்)

31. காதலே தொல்லை!

காதல் வாழ்விலே தொல்லை; — அதில்
காணும் இன்பமோ கொள்ளை!
வேதனைதான் அதன் பிள்ளை; — உடல்
வெந்திடு நிலைதான் எல்லை! (காதல்)

இன்பமும் துன்பமும் இணைந்திடும்;
ஈருடல் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்திடும்;
அன்பும் அறமும் அணைந்திடும்
அழகிய நிலையே காதலே! (காதல்)

உடலிடை ஏற்படும் இணைப்பு — மனம்
உணர்ந்திடும் வாழ்நாள் பிணைப்பு.
கடலிடைக் காணும் சுழிப்பு — இளங்
காதலர் மனதின் களிப்பு. (காதல்)

களிப்பினில் உலகை மறந்திடலாம்;
கனவினில் வாழ்வைக் கழித்திடலாம்;
எலிப்பொறி காதல் என்பதையே
எண்ணிட மறந்தார் ஏமாந்தார். (காதல்)

கடமையா? காதலா? கலங்காதே;
கண்களில் ஒன்று காணாதே!
மடமையைக் கொண்டே மயங்காதே;
மணந்திடு இரண்டையும்; தயங்காதே.
(காதல்)

32. உள்ளமே, உன்னை நம்பு.

எடுப்பு:

உன்னை நம்பு; உழைப்பை நம்பு;
உலகினை நம்பாதே.
மண்ணை நம்பு; மதியை நம்பு;
மனிதனை நம்பாதே. (உன்னை)

தொடுப்பு:

அன்பு ஒன்றே உலகம் — அதை
அறிந்திட உண்டோ கலகம்?
இன்ப துன்பமே வாழ்வு — இதில்
ஏனோ ஏற்றத் தாழ்வு?
(உன்னை)

முடிப்பு:

நீயும் மனிதன்; நானும் மனிதன்;
நிற்பதோ குறுக்கே சாதி!
வாயும் வயிறும் மாறு பட்டாலே
வாழ்ந்திடு மோநம் ஆவி? (உன்னை)

உன்னை ஈன்ற அன்னை — மனம்
உவந்திட உண்டு நன்மை.
அன்னை உளத்தின் அன்பு — என்றும்
அழிவை நாடா; நம்பு. (உன்னை)

33. நான் யார்?

உலகினைத் துறந்தவன் நானடா;
உயிரினை வெறுத்தவன் தானடா!
நிலைமையை உணர்ந்தவன் யாரடா?
நிகழ்வதை அறிந்தவர் ஏதடா! 1

உள்ளத்தில் பொய்யைக் கொண்டவன்
உண்மையைத் தேடி அலைகிறான்;
இல்லத்தில் துன்பங் கண்டவன்
இன்பத்தை நாடி இளைக்கிறான். 2

உண்மை வாழ்வதும் உள்ளத்திலே;
உலகம் இருப்பதும் இல்லத்திலே!
நன்மை நாடிடக் கள்ளமில்லை;
நானிதை யுணர்ந்தேன்; தொல்லையில்லை! 3

உயிருக்குப் பயந்தவன் சாகிறான்;
உறுதி கொண்டவன் வாழ்கிறான்;
வயிற்றுக்குப் பயந்தவன் திருடுறான்;
வாய்மையைக் கண்டவன் சிரிக்கிறான். 4

காதலை இழந்தவன் கலங்குவான்;
காலனை வேண்டி அலைகுவான்;
காதலை அழித்தவர் சிரிக்கிறார்;
கருத்தினைக் கொண்டவர் வெறுக்கிறார். 5

34. மனிதனின் மடமை.

மனிதனின் மடமைக் களவில்லை — பிறர்
மதித்து நடத்தும் ஒழுங்கில்லை.
வனிதையர் வாழ்வில் வளமில்லை — அவர்
வருத்த மகற்றுந் தெளிவில்லை.

(மனிதனின்)

பெற்றவர் அணைப்பில் வளர்ந்திருந்தும்
பேய்மனம் அவரைப் பிரியவில்லை;
கற்றவர் அவரே என்றாலும்
கற்றதால் அறிவோ விரியவில்லை!

(மனிதனின்)

கூடிக் குலவிச் சிரித்திருப்பான்;
கொல்லும் பகையை மறைத்திருப்பான்
ஓடிப் பொருளை நிறைத்திடுவான்;
ஒழுங்கற் றதனை இறைத்திடுவான்!

(மனிதனின்)

நெஞ்சில் பகையே புகைந்துவரும்;
நெடுநாள் உள்ளே மிகுந்துவரும்;
வஞ்சனை ஒருநாள் வெடித்துவிடும்;
வாழ்வில் பலரை அழித்துவிடும்.

(மனிதனின்)

35. அந்தோ பெண்கள்!

பெண்ணாய்ப் பிறந்த கண்ணே — பேசும்
பேறு பெற்றும் என்னே?
எண்ணம் மலர்ந்த பின்னே — காதல்
இன்பம் குலைப்பர்; என்னே!

(பெண்ணாய்)

மலரைப் போன்ற மனமே
மயங்கச் செய்வார் தினமே!
நிலவை உவமை என்பார்;
நினைவைக் கள்ளாய்ச் செய்வார்.

(பெண்ணாய்)

இன்பம் இன்பம் என்பார் — அழகு
 இருக்கும் வரைதான் இருப்பார்!
 துன்பம் வந்து சேர்ந்தால் — பிற
 துணையை நாடிச் சேர்வார்!

(பெண்ணாய்)

சிரித்து வாழ்ந்த நெஞ்சம்
 சிதையச் செய்வார் வஞ்சம்!
 விரித்த முல்லை கெஞ்சம்;
 விளைவை எண்ணித் துஞ்சம்.

(பெண்ணாய்)

கற்பு என்ப தெல்லாம் — பெண்ணைக்
 காத்துப் போற்ற அன்றோ?
 அற்ப புத்தி நன்றோ? — இதை
 ஆண்கள் அறிவ தென்றோ?

(பெண்ணாய்)

36. நானுங் காதலித்தேன் !

நானுங் காதலித்தேன்!
 நாயாய் நடந்திட்டேன்!
 வேணும் எனக்கிதுவே;
 வேதனை வேண்டியதே!

(நானுங்)

கண்ணை இழந்திருந்தேன் — அவள்
 காதலில் விழுந்திருந்தேன்!
 என்னை இழந்திருந்தேன் — இன்றோ
 எல்லாம் துறந்துவிட்டேன்.

(நானுங்)

அன்று சிரித்தவன் நான்!
 இன்றும் சிரிப்பவன் தான்!
 இன்று சிரிப்பினிலே — தனி
 இனிமை இருக்குதுகாண்!

(நானுங்)

பெண்ணை நம்பியவர் — பெரும்
 பேற்றை நம்பியவர்!
 அன்னையை நம்பியவர் — அவரே
 அறிவிற் சிறந்தவர்!

(நானுங்)

நாடு திருந்தட்டும் — எங்கும்
 நலங்கள் பெருகட்டும்!
 ஆடிடு அன்றைக்கே — காதல்
 அன்பு வென்றமைக்கே!

(நானுங்)

37. நெஞ்சே, நீ எனக்கு நஞ்சே!

எடுப்பு:

நெஞ்சே நீயெனக்கு நஞ்சே!
அஞ்சேன் என்வரைநீ பஞ்சே!

(நெஞ்சே)

தொடுப்பு:

கொஞ்சிச் சிரிக்கும் வஞ்சிக் கொடியைக்
கொண்டிடத் துடிப்பாய்; — அவர்
வஞ்சப் பேச்சில் தஞ்சம் அடைந்து
வாடிடத் துடிப்பாய்.

(நெஞ்சே)

முடிப்பு:

கொடுமையைக் கண்டும் கொதித்துச் சீறக்
கொள்வாய் தயக்கம்; — பிறர்
உடமையைக் காண உலகே நாண
உறுவாய் மயக்கம்.

(நெஞ்சே)

இருப்பதை வாரி இறைப்பதைத் தடுக்கும்
இழிசெயல் இங்கெதற்கு? — மக்கள்
விருப்புடன் சேர்ந்து பொறுப்புடன் வாழ்தல்
வேண்டும்; வேறெதற்கு?

(நெஞ்சே)

அறிஞர் சொல்லே அனைத்தும் என்பேன்
அறிவாய் நீயின்று; — உலகில்
வறிஞர் ஓங்கி உயர்ந்திடும் நாளும்
வருக தடைவென்று.

(நெஞ்சே)

38. பெண்ணே, என்னைக் கவனி.

நில்லடி பெண்ணே, நில்லடி, — உன்
நினைவில் கொண்டே செல்லடி.
அள்ளடி, என்னைக் கொள்ளடி; — நீயும்
அத்தான் என்றே சொல்லடி.

(நில்லடி)

கண்டதும் காதலே கொண்டது நெஞ்சமே!
வண்டதும் வீழ்ந்ததே, சேர்ந்தது மஞ்சமே!
அண்டுமோ கள்ளமே அணைத்திடு செல்வமே.
அகல்வதும் என்னவோ? அழித்திட எண்ணமோ?
(நில்லடி)

பறந்து செல்லும் பறவைகள் இரண்டு;
பழகி மகிழும் பாசம் கொண்டு!
வறண்ட உள்ளம் வழங்கும் தொல்லை
வனிதை உள்ளால் வாழ்வில் இல்லை.
(நில்லடி)

39. பெண்ணே வேதனை!

தவழும் பெண்ணே, தழுவு கண்ணே;
தனிமை கொல்லுதே என்னை!
பவழ இதழும் பழகுந் தமிழும்
பழிக்குதே என்னுயிர் அழிக்குதே.
(தவழும்)

அடிக்குங் காற்றில் பறக்குங் கூந்தல்;
அலைக்குமே, என்னுயிர் உலைக்குமே!
நொடிக்கும் நடையும் நடிக்கும் இடையும்
நோக்குமே; என்னுயிர் போக்குமே!
(தவழும்)

மலரின் மணமே மங்கை நினைவே!
மகிழும் மனமே மானே தினமே.
நிலவின் ஒளியே, நினைவின் களனே,
நிகழுங் காலம் நிலையோ இவனே?
(தவழும்)

கொஞ்ச மொழியில் குளிரும் எழிலில்
நெஞ்சம் நிலைக்கும்; வஞ்சம் மறக்கும்.
பிஞ்சு குழந்தை அஞ்சுவ தில்லை!
பெண்ணே, நானினி பேசுதற் கில்லை.
(தவழும்)

40. எழிலே, எதிரே வா.

எடுப்பு:

பொழிலுலவு எழில்நிலவே, பொன்னே!
வழியறிந்து மொழியருள்வாய் கண்ணே!

(பொழில்)

தொடுப்பு:

நிழலைப் போல நெஞ்சம் — உன்
நினைவைத் தேடிக் கொஞ்சம்;
மழலைப் பேசும் மலரே — ஏன்
மனதில் கொண்டாய் வஞ்சம்?

(பொழில்)

முடிப்பு:

காற்றில் மிதக்கும் குழலே — என்
கண்ணைக் கவரும் எழிலே!
ஆற்றில் சுழலும் கயலே — எனை
அருகில் இழுக்கும் ஓயிலே!

(பொழில்)

உறக்கம் கண்ணை வெறுக்கும்; — உயர்
உணர்வும் என்னைத் துறக்கும்;
இறங்கி ஏற்கப் பெண்ணே — உயிர்
சிறகடித் தெங்கும் பறக்கும்.

(பொழில்)

41. அவள்!

கோடைக் குளிர்நிலவு — அவள்
கொஞ்சம் முகவழகு!
ஓடை நீர்த்தெளிவு — சொல்ல
ஒல்லுமோ அவளழகு!

(கோடை)

தென்னம் பாளைச் சிரிப்பு — அதில்
தேங்கி நிற்கும் குறிப்பு!
எண்ணம் போல உறுப்பு — சென்று
ஈர்க்கும் என்றன் உயிர்ப்பு!

(கோடை)

உயிரை உண்ணும் பருவம்; — மிக
உருண்டு திரண்ட உருவம்!
பயிரைப் போன்ற செழிப்பு! — இராப்
பசியைத் தூண்டு கொழிப்பு.

(கோடை)

மாண்கள் மருண்டனவே — அசைவால்
மயில்கள் வெருண்டனவே!
மீன்கள் மிரண்டனவே — குழலால்
மேகம் இருண்டனவே!

(கோடை)

நாவும் வறண்டதுவே — எனக்கு
நடுக்கம் பிறந்ததுவே!
தாவும் தமிழ்நினைவே — மனதில்
தப்பிப் பிழைத்ததுவே!

(கோடை)

42. நிலவுப் பெண்ணே, நில்

நிலவுப் பெண்ணே, நில்லடி கண்ணே;
உலவுந் தென்றல் உருக்கு தென்னை?
என்னடி சொன்னேன்? ஏளனம் பண்ணாய்?
பொன்னடி உன்னடி; போற்றுங் கண்ணாடி!

(நிலவு)

சிரிக்கும் முல்லை எரிக்கு தென்னை?
செய்வ தறியேன்'டி — உன்
பழிக்கும் இடையோ அழிக்கு தென்னை?
பகைவன் நானாடி? — உன்
பகைவன் நானாடி?

(நிலவு)

கண்களைக் கண்டேன்; காதலுங் கொண்டேன்;
காரணம் வேண்டேன்'டி — உன்
உண்ணினைவாலே நன்மனம் இழந்தேன்;
உண்மையும் இதுதான்'டி — இங்கு
உண்மையும் இதுதான்'டி.

(நிலவு)

43. இதயமே, ஏழைக்கருள்.

எடுப்பு:

என்ன வேண்டும் ஏந்திழையே — நீ
எண்ணிக் கேட்க வேண்டியதே.

(என்ன)

தொடுப்பு:

மண்ணில் பிறந்த மாமணியே;
மனதை மயக்கும் வான்மதியே;
கண்ணில் தெரிவதும் தயக்கமா?
கருத்தை அழிக்கும் இயக்கமா?

(என்ன)

முடிப்பு:

நெஞ்சில் இருப்பதைச் சொல்லிவிடு — உன்
நெருடும் துயிரினைக் கிள்ளிவிடு.
வஞ்சனை இல்லை என்னுரையில் — இனி
மனப்படி நடப்பேன் உன்வரையில்.

(என்ன)

இருப்பதை எல்லாம் எழுதிவைத்தேன்;
என்னையே உனக்கே தொழுதுவைத்தேன்;
நெருப்பென எனையீ வெறுப்பதென்ன?
நெருங்கியும் அணைக்க மறுப்பதென்ன?

(என்ன)

44. அன்பரே, உன்னைத்தான்.

அஞ்சி அறியாச் சிங்கமே! — என்
அன்பிற் குரிய தங்கமே!
நெஞ்சில் நிலைத்த அங்கமே! — உன்
நினைவால் இனிமை பொங்குமே!

(அஞ்சி)

மனதை ஏக்கம் தாக்கும்;
மறந்தேன் நெடுநாள் தூக்கம்!
உனது நினைவே நிலைக்கும்;
உள்ளம் சோர்ந்தே இளைக்கும்!

(அஞ்சி)

மாலை நாளும் வருமே; — மகிழ்
மார்பும் விம்மி அழுமே!
ஆலைக் கரும்பாய் ஆமே — உடல்
அனலில் மெழுகாய்ப் போமே! (அஞ்சி)

உன்னை அணைத்த உடலம் — இன்று
உணர்வு நிலைத்தும் சடலம்!
பெண்ணைக் கண்ணாய் எண்ணி — இங்குப்
பெருமை சேர்க்க உடன்றீ! (அஞ்சி)

எங்கிருந்த போதும் — இரவு
இங்கிருந்தால் போதும்;
மங்கையென்றன் மனதில் — வேறு
மாற்றமுண்டோ ஓதும். (அஞ்சி)

45. நிச்சயம் வருவானடி.

எடுப்பு:

நிச்சயம் வருவானடி — தோழி
நிறைவினைத் தருவானடி. (நிச்சயம்)

தொடுப்பு:

அச்ச மிலாதவனாய் உச்சிப் பொழுதினிலே
அழைக்கா மலேவந்தென் அழகினைப் போற்றியவன் (நிச்சயம்)

முடிப்பு:

குன்றமே அவன்தோள்கள் — என்றும்
கூரிய விழிவேல்கள்!
வென்றுமே சென்றானடி — தோழி
வியந்துமே நின்றேனடி. (நிச்சயம்)

இதழ்களை இதழ்களால் மூடியவன்; — கலந்து
என்னுளப் பொய்கையில் ஆடியவன்;
மதக்களி றாமென மகிழ்ந்தனனே — நான்
மகிழ்ந்திட மழையினைப் பொழிந்தனனே. (நிச்சயம்)

பெண்மையில் மயங்கிடும் பித்தனடி — தன்
பேச்சினால் மயக்கிடும் எத்தனடி;
எண்ணவும் இனித்திடும் சித்தமடி; — இங்கு
எனக்கென வாழ்ந்திடு முத்தனடி. (நிச்சயம்)

46. பெண் நிலவு.

உலகினில் பெண்கள் பலருண்டு,
உண்மையில் ஒன்றே நிலவுண்டு!
நிலவினில் களங்கம் உண்டென்று
நிலவினை வெறுப்பார் யாருண்டு?

(உலகினில்)

மென்மையும் தண்மையும் இணைந்தன்றோ,
பெண்மையும் சிறந்தது; நன்றன்றோ!
உண்மையை அறிந்திட ஒளிபிறக்கும்;
உனக்கென இனியொரு வழிதிறக்கும்!

(உலகினில்)

அவளையே எண்ணி மயங்குவதும்
அழிவினுக் கஞ்சித் தயங்குவதும்
கவலையை மேலும் நமக்கூட்டும்;
கருதிடார்க் கதுவே களிப்பூட்டும்.

(உலகினில்)

அருந்திடச் சுவையாய் நலந்தருவேன்;
அவளினும் நன்றாய்க் கலந்திருப்பேன்;
விருந்தென எனையே உனக்களிப்பேன்;
வியந்திட நினைவில் தினங்குளிப்பேன்.

(உலகினில்)

47. காதல் தந்த வேதனை

எடுப்பு:

தூண்டிற் புழுப்போல் துடிக்கின்றேன் தோழி— அந்தத்
தூயவன் செய்த மாயச் செயலாலே!

(தூண்டில்)

தொடுப்பு:

ஆண்டு பதினெட் டானவன்றே — எனை
அழைத்துத் தனியிடம் காணவென்றே;
வேண்டித் தடுத்துத் கேட்டிடாது — அவன்
விரும்பி அணைத்தான் விட்டிடாது.

(தூண்டில்)

முடிப்பு:

முத்தங் கொண்டனன் பலகோடி — அந்த
மூர்க்கன் கண்டதோ சிலவாடி?
எத்தன் அவனிலை எந்தோழி — என்றும்
ஏற்றிடும் நெஞ்சமே; அவன்வாழி!

(தூண்டில்)

சோலைக்கு வந்திடு மாலையென்றே — அன்று
சொல்லிச் சென்றவன் கள்வனன்றோ?
மாலையும் போனது ஆளனில்லை; — வாடும்
மாதென் வேதனை மாளவில்லை

(தூண்டில்)

ஊருக் குரையா துண்டு வந்தான் — இன்று
உண்மை உணர்த்திடு தன்மை தந்தான்;
பேருக் கெனையவன் சேர வில்லை — பிறர்
பேசி இகழுவே பிழையை வைத்தான்.

(தூண்டில்)

48. காதல் நிலவு

காயும் நிலவும் தெரியலையா? — என்
கவலை உனக்கும் புரியலையா?
நோயும் பெருகும் பரிவிலையா? — என்
நூலிடை தேயும் அறியலையா?

1

நீயும் நானும் ஒன்றலவா? — நிறை
நிலவும் வானும் என்றலவா?
நீயும் நானும் ஒன்றிருந்தும் — எனை
நீங்க நினைத்தல் நன்றலவே!

2

தாயும் அன்பும் நாமன்றோ? — உயர்
தமிழும் அமுதும் ஆமன்றோ?
வாயும் வயிறும் நாமென்றால் — எனை
வரித்திட ஏன்நீ மறுக்கின்றாய்?

3

வாழ்வும் தாழ்வும் நமக்கொன்றே; — நல்
வயதும் வாய்ப்பும் நமக்கின்றே;
வாழ்வோம் சேர்ந்தே, நன்றொன்றும்; — இனி
வருமோ துன்பம் என்றென்றும்?

4

49. ஆடல் அழகி.

கட்டழகு மங்கை — நான்
கண்ணகியின் தங்கை! — இனி
எட்டியிரும் அப்பால் — என்றும்
ஏற்றிடுவேன் முப்பால்!

(கட்டழகு)

அசைந்துவருங் கொடியோ? — இலை
ஆடிவரும் பிடியோ? — கை
பிசைந்தலையும் மனிதா, — உனைப்
பிடித்ததென்ன குடியோ?

(கட்டழகு)

அரங்கத்தில் ஆடும் — இவள்
அன்னநிகர் பெண்ணாள் — தன்
தரத்தினிலே தாழாள் — மனம்
தளர்ந்தாலோ வாழாள்.

(கட்டழகு)

ஆடுகின்ற ஆட்டம் — மன
ஆணவத்தன் ஓட்டம்! — நான்
பாடுகின்ற பாட்டும் — தமிழ்ப்
பண்பதையே கூட்டும்.

(கட்டழகு)

50. மலர் மலர்ந்தது.

அவன்:

மலர்ந்தது மலரொன்று;
மகிழ்ந்தது மணங்கொண்டு!
புலனது வெறிவென்று
புகுந்து மனஞ்சென்று!

அவள்:

கண்டது வண்டொன்று;
களித்தது மதுவுண்டு!
பண்டது முறையென்று
பறந்தது நெறிவென்று!

அவன்:

வென்றதும் வண்டன்று; — அங்கு
வீழ்ந்ததும் மலரன்று;
ஒன்றுதல் தவறன்று; — எங்கும்
உளதிகே; வெறியன்று.

அவள்:
அணைப்பிலே கண்டசுகம்,
அவன்:
அழித்ததே சென்று அகம்!
அவள்:
இணைப்பிலே கொண்டதுன்பம்,
அவன்:
இரவினுக் குரியன்பம்!
அவள்:
இன்பம் என்பதும்பொய்!
அவன்: —
உடன்இருக்கும் துன்பமேமெய்!
அவள்:
அன்பே அனைத்தின்தாய்!
அவன்:
—அறிந்திட அகலும் துன்பப்பேய்!

51. பெண்மையின் பிதற்றல்!

பறந்து வந்தது ஆண்பறவை — அதன்
பக்கம் சென்றது பெண்பறவை.
மறந்து கண்டேன் அவ்வுறவை — என்
மனமோ கேட்குது உன்வரவை. 1

காலையில் இன்று கனவுகண்டேன் — என்
கண்களால் உனைநான் முழுதுண்டேன்.
சேலையைப் பிடித்தே நீயிழுத்தாய் — பிற
சேதியைச் சொன்னால் உனையிழப்பாய். 2

மகிழ்ந்து தவழ்ந்த தென்றல் — உடல்
மருவிச் சென்ற தென்றால்
இகழ்வார் பலரும் உன்னை! — இஃது
இயல்போ? அணைக என்னை! 3

நெற்றியில் பொட்டுங் கலைந்ததையே — எனை
நேரினில் கேட்டாள் தோழியுமே!
முத்தங் கொடுக்கக் கரைந்ததையே — எனால்
மூடி மறைக்க முடியலையே! 4

52. சும்மியடி.

எடுப்பு:

அடியுங்கடி, சும்மி அடியுங்கடி — இரு
அங்கங்கள் குலுங்க அடியுங்கடி!
துடியிடை சேர்ந்த தூயவனைத் — தமிழ்த்
தோகையரே போற்றிக் சும்மியடி. 1

கண்ணிகள்:

கூண்டுக் கிளியினைக் கண்டான்'டி — அவன்
கூவி அணைத்துக் கொண்டான்'டி;
வேண்டிய போதெல்லாம் வந்தான்'டி — அவள்
வியந்திட இன்பம் தந்தான்'டி. 2

சென்றிடும் எங்கும் வென்றான்'டி — அங்குத்
தெய்வ மகனென நின்றான்'டி;
நன்றியைக் கொன்றிட மறந்தான்'டி — புகழ்
நல்லவர் ஒன்றிடப் பிறந்தான்'டி. 3

ஏழைக் கிறங்கும் நல்லவன்'டி — எதிர்த்
தெவரும் நில்லா வல்லவன்'டி;
வாழைக் கிணையெனும் வள்ளலடி — அவன்
வாழ்ந்திடப் போற்றிக் சும்மியடி. 4

எடுத்ததை முடித்திடு வீரனடி — எந்த
எதிர்ப்பையும் சிதைத்திடு தீரனடி;
கடந்ததை மறந்திடு நெஞ்சமடி — என்றும்
கடமையைத் துறந்திடாச் சிங்கமடி. 5